

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑΙ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΟΙΜΙΟΥ

⊖' ἀπορήσωσιν ἴσως πολλοὶ διατὶ καὶ τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ἐκδίδουσιν Ἐκτακτον Πανηγυρικὸν Φύλλον.

Ἡ τοιαύτη ἀπορία εἶνε εὐλογος καὶ ἡ ἐξήγησις ἐπιβάλλεται κατ' ἀνάγκην. Τῷ ὄντι, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐκδόσεώς του τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, καίπερ ἀνῆκον εἰς τὴν μεγάλην συνομοταξίαν τῶν ἐλληνικῶν δημοσιευμάτων, ἐτήρησεν οὐχ ἥττον ὅλως ἰδίαν ἀπομεμονωμένην, οὕτως εἰπεῖν, πορείαν, οἷαν ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ καὶ ὁ προορισμὸς ὑπεδείκνυον. Μὴ παθαινόμενον ἐκ τῶν συγχρόνων πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν συμβάντων, ἀποφεύγον τὸν συστηματικὸν θόρυβον τῆς ἐπιδείξεως, μὴ ἀναμιγνύμενον εἰς τὴν πέριξ αὐτοῦ τέρβην, τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, ἠκολούθησεν ἀείποτε τὴν εἰρηνικὴν αὐτοῦ καὶ ὠφέλιμον ἀποστολήν, ἀποβλέπον εἰς τὴν τέρψιν τῶν ἑαυτοῦ ἀναγνωστῶν, εἰς τὴν ἡρεμον εὐχαρίστησιν, τὴν παραγομένην ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐκλεκτῆς τερπνῆς ὕλης κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως. Διὰ τοῦτο μόνον αὐτὸ ἴσως ἐκ τῶν πολυπληθῶν περιοδικῶν δημοσιευμάτων τῆς ἡμετέρας πόλεως δὲν ἐδημοσίευσεν Ἡμερολόγιον ἢ Τεῦχος Πανηγυρικὸν εἴτε ἔκτακτον ἐκ τῶν κατακλυσάντων αὐτὰς ἐπὶ διαφόροις ἀφορμαῖς καὶ προφάσεσι τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας.

Ἄλλ' ὅμως τὰ ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ δὲν ἔπαυσαν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἀνέκαθεν περιοδικὸν Ἑλληνικόν, ἀδιδῶνται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ ἐλληνισμοῦ, ν' ἀποτείνωνται πρὸς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ὥστε, μολονότι ἄχροα κατ' ἀνάγκην ἐν τῇ πολιτικῇ, διατῶζουσιν ἀκέραιον τὸ ἐθνικὸν φρόνημα. Προκειμένου δὲ νῦν νὰ πανηγυρισθῇ γεγονός μέγα καὶ βαρυσήμαντον, γεγονός χαρμόσυνον, προωρισμένον ν' ἀποτελέσῃ ἰδιαιτέραν φαινήν σελίδα εἰς τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ιστορίαν, γεγονός δι' ὃ συνταράσσεται καὶ σκιρτᾷ ἐξ ἀγαλλιάσεως ἅπας ὁ ἐλεύθερος καὶ ὁ δοῦλος Ἑλληνισμὸς, θὰ ἐγκαταηρίζετο δικαίως ὡς ἀνάστητον τὸ ἡμέτερον περιοδικόν, ἀν μόνον αὐτὸ ἐξ ὅλων τῶν ἐλληνικῶν δημοσιευμάτων ἔμενε ἕνον καὶ ἀμέτοχον τῆς γενικῆς χαρᾶς καὶ πανηγύρεως.

Ἄλλως τε καὶ ἕτερος λόγος ἐπέβαλεν ἡμῖν τὴν συμμετοχὴν εἰς τὴν κοινὴν φαιδρὰν τοῦ ἔθνους ἑορτήν. Αἱ ἐπὶ τοῖς ἑσίοις γάμοις τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου μετὰ τῆς Α.Β.Υ. τῆς λαοφιλοῦς πριγκιπίσσης Σοφίας τελοῦνται ἑορταὶ συμπίπτουσι σχεδὸν μὲ τὴν ἑναρξίν τοῦ ἔκτου ἔτους ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, ἅτινα καθῆκον εἶχον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ἐμφανισθῶσιν εὐπρόσωπα ἐνώπιον τοῦ δημοσίου, ὅπως εὐχαριστήσωσιν αὐτὸ ἐνθέρμως διὰ τὴν ἀκραιφνῆ ὑποστήριξιν, ἧς ἔτυχον μέχρι τοῦδε παρὰ πασῶν τῶν νοημόνων τάξεων τῆς κοινωνίας καὶ ἧτις ἐπιβάλλει εἰς αὐτὰ ὡς ὑποχρέωσιν τὴν μέριμναν περὶ τῆς διηγεοῦς προόδου καὶ βελτιώσεως.

Ὅστε ὁ εὐτυχῆς συνδυασμὸς τῶν δύο περιστατικῶν δικαιολογεῖ ἐπαρκῶς, νομίζομεν, τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Φύλλου αὐτοῦ, ὅπερ, παρεκτὸς τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ χαρακτήρος, ἔχει καὶ τὴν τακτικὴν αὐτοῦ ιδιότητα, κοσμούμενον μὲν διὰ τῶν εἰκόνων τῶν σεπτῶν νεοῦμφων, διὰ μουσικῆς, ποιημάτων, καὶ δι' ἰδιαιτέρων ἄρθρων τῶν ἀγαπητῶν ἡμῶν συνεργῶν, καὶ καταλλήλων πρὸς τὸ πανηγυριζόμενον γεγονός, περιέχον δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν δύο νέων ὠραιοτάτων μυθιστορημάτων.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΧΑΡΑΙΣ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΑ

Ἵ τ' ἄνθη, Ἵ τὰ γέλια, Ἵ ταις χαραῖς ἢ στολισμένη Ἄθῆνα,
 σὰν μαγικὴ παράδεισος, λαμποκοπεῖ κ' ἀστράφτει.
 Ἵ Φηλὰ Ἵ τὴν θείαν Ἀκρόπολι τ' ἀσύγκριτα μνημεῖα
 τῆς περασμένης δόξας μας λὲς καὶ ζωὴ λαβαίνουν
 γιὰ νὰ γιορτάσουνε μ' ἐμᾶς τοὺς ἐπισήμους γάμους,
 καὶ φέγγει πλεῖο λαμπρότερα γιὰ χάρι τῆς ἡμέρας
 τῆς Ἀττικῆς ὁ αἰθέρας.

*

Ἵ Ἀλλὰ μὲ τ' ἀναγάλλιασμα δὲν λείπουν καὶ τὰ δάκρυα,
 ποῦ πατριῶται εἰλικρινεῖς ἀδύνατο νὰ κρύβουν.
 Πόσαις φοραῖς μιὰ λύπη μας εἰς τὴν καρδιά κοιμᾶται,
 καὶ μιὰ γιορτὴ, καὶ μιὰ χαρὰ, καὶ μόνος ἕνας ἦχος
 γλυκειᾶς αἰφνίδιας μουσικῆς ἀρκεῖ νὰ τὴν ξυπνήσῃ,
 ὥστ' ἀχαλίνωτη μεμιάς ἀπ' τὴν ψυχὴ ἀνεβαίνει
 κ' εἰς κλάμα ξεθυμαίνει !

*

Ἵ Ἐδῶ γλυκὸ ξεφάντωμα κ' ἄλλοῦ καὶ μὸς καὶ λαύρα .
 ἀδέλφια ποῦ γιορτάζουνε κ' ἀδέλφια ποῦ πονοῦνε .
 Ἐδῶ χαραῖς ἐλεύθεραις κ' ἐκεῖ χαραῖς πνιγμέναις . . .
 Τοῦτ' εἶναι ἢ λύπη τῆς καρδιάς ποῦ σήμερα ξυπνάει,
 κ' ἔτσι θλιμμένους, χωριστοὺς μᾶς θέλουν κἄποια Κράτη,
 ἂν κ' ἀπὸ ἡμᾶς ἴποισθησαν τῆς λευθεριᾶς τὸ γάλα
 πρὶν γίνουνε μεγάλα !

*

Κι' ἀληθινὰ μὲ τὴν ψυχὴ Ἵ ἐμᾶς προσηλωμένος
 σηκόνει ὁ σκλάβος μὲ χαρὰ Ἵ τὸν οὐρανὸ τὰ χέρια,
 θερμότατη μιὰ δέησι καὶ μιὰν εὐχὴ νὰ ὑψώσῃ,
 ἀλλ' ἀπ' τὸ βάρος τῶν παθῶν τοῦ πέφτον δειλιασμένα
 κ' ἀκοῦμε ἀπὸ ταις ἄλλυσεσ τὸ τριζιμο Ἵ τ' αὐτιά μας . . .
 Ἵ Α! ποῖος γνωρίζει τὸ σκληρὸ τῶν ἀδελφῶν μαράζι
 καὶ δὲν ἀναστενάζει ;

*

Σὺ, Ἵ Μέρα καλοπρόβλητη, γλυκειὰ, χαριτωμένη,
 σπείρε Ἵ ἐκείναις ταις καρδιαῖς ὑπομονὴ καὶ θάρρος.
 Σὺ ταις πληγαῖς ἀνάσανε τῆς Κρήτης ποῦ σπαράζει,
 τῆς Κρήτης μας ποῦ πνίγεται Ἵ ταις φλόγαις καὶ Ἵ τὸ αἷμα
 στείλε κ' ἐκεῖ Ἵ τοὺς μάρτυρες παρήγορη μιὰν ἀδρα,
 ὥσπου νὰ φθάσῃ καὶ γι' αὐτοὺς μιὰ ὦρα εὐλογημένη
 Ἵ τὸν οὐρανὸ γραμμένη.

Καὶ σῶζε, δύναμι Θεοῦ, τὸ ζηλευτὸ στεφάνι,
 νὰ μὴ θολώσ' ἢ λάμπῃ του, νὰ μὴ κρυφθῇ τὸ φῶς του,
 ἀλλὰ σὰν ἥλιος φλογερός ἐδῶθε νὰ σκορπήσῃ
 ἀκτίνας ὀλοζόνταναις Ἵ ταις δακρυσμέναις χώραις
 ὅπου στενάξουν Ἕλληνες, ὅπου ἀδελφοὶ θρηνοῦνε,
 ὥστε νὰ γίνῃ Ἵ ὅλη μου τὴν ἄμοιρη πατρίδα
 ἔλευθεριᾶς ἐλπίδα.

*

Ἵ Ἀλήθεια φαίνεται ὄνειρο νὰ βλέπῃς Δεσποτάδες
 τῆς Ἐθνικῆς μας Ἐκκλησιᾶς εἰς γάμο νὰ εὐλογοῦνε
 τ' ἀναπλασμένου θρόνου μας πρωτόλειβο βλαστάρι
 μὲ διαλεκτὴ, τρισεύγενη, χρυσὴ βασιλοπούλα,
 καὶ Ἵ τὸ ἱερὸ στεφάνωμα τριγύρω συναγμένοι
 τόσοι τοῦ κόσμου Ἄνατολ, τόσοι τῆς γῆς Μεγάλοι
 νὰ κλίνουν τὸ κεφάλι !

*

Ἵ Ἀλλὰ γιατί δὲν ἦτανε τῆς τύχης μας νὰ γίνῃ
 τέτοια μεγάλη Τελετὴ Ἵ τὸ ποθητὸ Βυζάντιο,
 ἐκεῖ Ἵ τὴν χήρα κ' ἔρημη λαμπρὴ Μητροπόλι μας,
 ποῦχε ταις θύραις ταις χρυσαῖς καὶ περιμένει ἀκόμα
 τῆς ἀφημένης Λειτουργιᾶς τὸ τέλος ; ... Ἵ Ἄλλ' ὥς πότε
 οἱ ξένοι θὰ προβάλλουνε τὸν ἄδικὸ τοὺς νόμο
 Ἵ τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὸν δρόμο ;

*

Μυστήριο ! ... Πρὶν τ' ἀχόρταγο σπαθί του ξεγυμνώσῃ
 κ' ὡς μάρτυρας κ' ὡς ἥρωας νὰ πέσῃ ὁ Κωνσταντῖνος,
 ἐμπήκε Ἵ τὴν Ἀγία μας τὴν Ἵψηλὴ Σοφία
 νὰ κοινωνήσῃ τ' Ἵ Ἀχραντα. Ἵ Πέρασαν αἰῶνες
 καὶ μόνον αὐτὰ τὰ ὀνόματα τὰ δυὸ κρυφοκεντοῦσαν,
 Ἵ τὴν ἐποχὴ τῶν συμφορῶν, Ἵ τὴν ἐποχὴ τῶν θρήνων,
 τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων.

*

Καὶ ποῖα κρυμμένη πρόνοια καὶ ποῖο Θεοῦ μυστήριον
 τὰ ἐνόει τώρα καὶ τὰ δυὸ Ἵ τὸ λατρευτὸ ζευγάρι
 ποῦ χάρι θᾶχῃ νὰ κρατῇ τῆς τύχης μας τὸ σκήπτρο,
 καὶ ποῖα σοφὴ Του θέλησι τόσοις αἰώνιους πόθους
 καὶ στεναγμοὺς κ' ἐλπίδαις μας κατόρθωσε νὰ σμίξῃ
 Ἵ αὐτὸ ποῦ μᾶς ἐχάρισε καμαρωμένο ταῖρι,
 μόνος Αὐτὸς τὸ ξέρει.

SAUVEZ LE PREMIER COUP D'OEIL

Ἡ galanterie τῶν προφητῶν — τίς θὰ ἔλεγε τοὺς προφήτας galants; ἀληθῶς:

Il ne faut jurer de rien,

ὡς διατείνονται οἱ Γάλλοι — παρωμοῦσατε τὰς πόλεις πρὸς γυναῖκας:

Δύο γυναῖκες ἦσαν θυρατέρες μητρὸς μιᾶς ... Καὶ τὰ οὐνόματα αὐτῶν ἦν Ὀολὰ ἢ πρεσβυτέρα, καὶ Ὀολιβὰ ἢ ἀδελφὴ αὐτῆς ... Σαμάρεια ἦν Ὀολὰ, καὶ Ἱερουσαλήμ ἦν Ὀολιβὰ,

λέγει ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ! Ἄλλοι δ' ἐκ τῶν θύραθεν συγγραφέων, ποιητῶν καὶ λογογράφοι, παρέστησαν τὰς πόλεις ὅτε μὲν κατοπτριζόμενας φιλαρέσκως ἐπὶ τῆς στιλβούσης τῶν ὕδατων ἐπιφανείας, ὅτε δὲ ἠδυπαθῶς καὶ νωχελῶς λουόμενας ἐν τοῖς ὠκεανοῖς, ταῖς θαλάσσαις, ταῖς λίμναις, τοῖς ποταμοῖς, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἐν τῇ τεχνητῇ θαλάσῃ τοῦ κ. Ἀ. Δαμασκηνοῦ, μακαρίτιδι, φεῦ! καὶ ταύτῃ. Ἄλλ' ἂν ἡ καλὴ Κεκροπία δὲν δύνηται νὰ λουθῆ, ἐλλείψει ὕδατος, ἐν τῷ πτωχῷ Ἰλιστῶ — πτωχοτέρῳ γενομένῳ ἀφ' οὗτου λωποδύται — πλήρης γὰρ ἡ πόλις λωποδυτῶν — ἀφῆρπασαν αὐτὸν τὸ ἕτερον τῶν σ—, πονδράφεται ὁμῶς δαφιλῶς, καὶ φιμμουθιοῦται, καὶ βιάφει τ' ἄσπρα τὰ μαλλιά της, καὶ βιάζει κοκκινάδι, — καὶ εἰς αὐτὴς ἀκόμη τὲς μάνδρες ὅποιος τῶχει πολὺ — καὶ καλλωπίζεται, καὶ κομφεύεται, καὶ χαριεντίζεται, καὶ προσπαθεῖ νὰ φανῆ νέα ἢ γηραιά μαμά· δὲν εἶπομεν ὅτι αἱ πόλεις ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς γυναῖκας; Κομμωταί, βαφειῶν, ράπται, καλλωπισταί, μυρίοι πτυχιούχοι πάσης κοσμητικῆς μεθόδου Ἐπιτροποὶ, περιστοιχιζοῦσιν ἐν σπουδῇ αὐτῇν, τέχνας κατεργαζόμενοι, ὅπως διὰ φενάκης καλύψωσι τῆς κεφαλῆς τὴν λάμπουσαν φαλάκραν, ἐξαλείψωσι διὰ παχυμύρων τὰς προδοτικὰς τοῦ προσώπου ρυτίδας, διορθώσωσι, ἐμβαλλώσωσι, ράψωσι τὸ παλαιὸν καὶ πανταχοῦ ἐσχισμένον αὐτῆς φόρεμα, ἀρχήθην στενόν, ἐλεεινόν, κάκιστα κατεσκευασμένον καὶ ἀναδείξωσι τὴν κουκουβάγιαν παραδείσιον πτηνόν. Ἐλλογοὶ δὲ καὶ δίκαιοι καὶ ἀπαραίτητοι αἱ προσπάθειαι τῶν διδακτόρων τούτων τῆς καλλυπτικῆς· δὲν πρέπει νὰ φανῆ αὕτη νέα, ὠραία, λαμπρά, μεγαλοπρεπής, ἵνα εὐπρεπῶς δεξιωθῆ καὶ ξενίσῃ αὐτοκράτορας, βασιλεῖς, διαδόχους, πρίγκιπας, πάντας τοὺς σεπτοὺς ξένους, οἵτινες γενήσονται Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῇ εὐφροσύνῳ εὐκαιρίᾳ τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου;

Ὡ! βεβαίως, ἂν εἰς πάντα ταῦτα προσετίθετο καὶ τὸ λούσιμον, ἢ τοαλέττα τῆς ξενιζούσης θὰ ἦτο τελεία, ἀλλὰ ... τί νὰ γείνη! Καὶ ἐπειτα μήπως τὰ λουσίματα καὶ τὰ πλουσίματά εἰσιν ἀπολύτου ἀνάγκης; Δὲν λέγει ὁ Χάινε ὅτι ὁ σοφολογιώτατος Καζωβῶν ἐλοῦετο ἅπαξ τοῦ ἔτους, τὴν *Τσικνοπέφτην*, χάριν ἰσως μασκαρεύματος; Πόσοι δ' ἐν Ἀθήναις Καζωβῶνες καὶ πόσαι Καζωβῶνισσαι ὡς πρὸς τὸ... λούσιμον! Ἐνθυμηθῶμεν τοῦ ποιητοῦ λέγοντος:

Ἄριστον μὲν ἕδωρ...

τὰ δὲ ἄριστα, πανταχοῦ καὶ πάντοτε, σπάνια, ἰσχυρίζονται οἱ δημοτικοὶ ἡμῶν ἄρχοντες, συμβουλευόντες ἡμῖν ὑπομονὴν — ὡς ἄλλοτε ὁ Βῆλκοντφιλδ — ἕως οὗ κινήθῃ ἡ Στυμφαλίς, ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας καὶ μεταβάλλῃ τὸ διψαλέον Ἄστου εἰς Ὑδατούπολιν. Καὶ ἀληθῶς, μόνον οἱ Στυμφάλιοι καταρράχται δύνανται ν' ἀποπλύνωσι τὰς ἀθηναϊ-

κὰς ἀμαρτίας. Τί ὠραία! Θὰ ἔχωμεν τότε καὶ ἡμεῖς μικρὰν Βενετιάν, μικρὸν Αἶδο, μικρὰν γέφυραν τοῦ Ριάλτου, μικρὰς Προκουρατίας, μικρὰν Τενεγούπολιν· λέγω δὲ μικρὰν, διότι μικρὸν πᾶν ὅ,τι ἐλληνικόν, μικρὸν γὰρ καὶ τὸ Βασίλειον.

Ἄλλ' οἱ Στυμφάλιοι καταρράχται δὲν θ' ἀλλοιωῶσιν ἄρα γε τὴν λευκὴν ὄψιν τῆς Καζωβωνουπόλεως; Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τὰς Ἀθήνας ἀνευ τῆς ὑπολεύκου ἐκείνης στεφάνης, ἣτις ἀντικατέστησε τὰ κλασικὰ ἴα, καὶ στέφει τὸ κλεινὸν Ἄστου δαφιλῶς καὶ ἀκαταπαύστως; Οἶον δὲ χρῶμα, μᾶλλον ἐμπρέπον, τοῦ ὑπολεύκου τῆς πολιότητος εἰς σεβαστὴν μητέρα τόσων σοφῶν... Ἐπιτροπειῶν; Τί ἔσονται δὲ αἱ Ἀθηναῖοι ὅταν παύσωσι νὰ συγκοινωνῶσι πρὸς τοὺς ἀθανάτους, νὰ ἵπτανται ἐν νεφέλαις εἰς τοὺς αἰθέρας; Πόλις κοινὴ, ἀνευ ἱερότητος, ὡς πᾶσαι αἱ πόλεις τοῦ κόσμου. Δὲν θὰ φανῶσιν ὑμῖν ὄρφαναί; θ' ἀναγνωρίσητε πλέον ἐν τῇ ὄρφανῇ τὰς ἐν νεφέλαις Ἀθήνας; Πατοῦντες τὸ τέως αὐχμηρόν, ἤδη δὲ ὑγρὸν αὐτῶν ἔδαφος, θὰ λέγητε: «Ἐνταῦθα ὑπῆρχον αἱ Ἀθηναῖοι τῶν θεῶν». Ναί· διαμαρτύρομαι, κηρύσσομαι ὑπὲρ τῆς νεφέλης καὶ κατὰ τῆς Στυμφαλίδος, ἂν ἡ σκληρὰ αὕτη προτίθεται νὰ ὀρφανεύσῃ τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι, καὶ ἀνευ τῆς διαμαρτυρίας μου, τὰ πράγματα θὰ μείνωσιν εἰς τὸ statu quo ante.

Καὶ οἱ ἐπίσημοι ξένοι, οἵτινες γενήσονται Ἀθηναῖοι κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου, καὶ ὅσοι ἄλλοι ἐπισκεφθῶσι τὰς Ἀθήνας βραδύτερον, ἀποπερατοῦμένου τοῦ σιδηροδρόμου Λαρίσης, εἶναι δίκαιον νὰ ὑποστῶσι τοῦ ἐκτυφλοῦντος κονιορτοῦ τὸ μαρτύριον, νὰ ὑποστῶσι δις Καθαρητηρίου βασιάνους, ἐν Ἀθήναις μὲν ζῶντες, μετὰ θάνατον δὲ ἐν τῷ ἄλλῳ κόσμῳ; Οὐχὶ βεβαίως· ἀλλ' εἶναι ὡς αὐτῶς πρέπον καὶ δίκαιον νὰ ὀρφανεύσωμεν τὴν πόλιν ἡμῶν χάριν τῶν ξένων; Ἀρχαία ἀρετὴ ἢ φιλοξενία, — δὲν ἀντιλέγω —, ἔχει ὁμῶς καὶ αὕτη ὄρια. Ἐν τούτοις δύναται, νομίζω, νὰ εὑρεθῇ *modus vivendi* συμβιβάζον τὰ διεστῶτα, ἂν ὑπάρχῃ ὀλίγη καλὴ θέλησις, μικρὸς τις φιλαθηναϊσμός παρὰ τοῖς κυρίοις... ἀμαξηλάταις. Θὰ ἐνεθυμίζον παντὶ ἐπισκεπτομένῳ τὰς Ἀθήνας ξένῳ τοὺς λόγους τοῦ Σωγκῆν πρὸς Λουδοβίκον τὸν ΙΔ': «Sauvez le premier coup d'oeil, et vous en serez fort content», ὅπερ μεθερμηνευόμενον σημαίνει: «Ἀποφύγετε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν καὶ θὰ μείνητε πολὺ εὐχαριστημένος». Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι αἱ Ἀθηναῖοι, τό γε νῦν ἔχον, δὲν εἶναι πόλις ὠραία, ἐλκύουσα, αἰχμαλωτίζουσα ἐκ πρώτης ἀφετηρίας τὸν ἐπισκέπτην, πολλοῦ γε καὶ δεῖ· ὁμοιάζει πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκεῖνας, αἵτινες τὸ πρῶτον ἀπαρέσκουσιν, ἀλλὰ μικρὸν κατὰ μικρὸν καθίστανται θελκτικαί. Ὅθεν, φίλε ξένε, «sauvez le premier coup d'oeil, et vous en serez fort content». Ἄλλ' ἡ συμβουλὴ αὕτη δὲν ἐνθυμίζει συμβουλὰς τινὰς ἰατρῶν, συνιστάντων πολλάκις τῷ πάσχοντι πράγματα, δι' ἓνα ἢ δι' ἄλλον λόγον, ὅπως ἀπραγματοποιήτα; Πῶς ν' ἀποφύγῃ ὁ ξένος τὴν πρώτην ἐντύπωσιν; κλείων τοὺς ὀφθαλμοὺς καθ' ὁδὸν καὶ ἀνοίγων ἐπὶ τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος πρὸ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ξενοδοχείου; καὶ εἶναι ἀνάγκη συμβουλής, ἀφοῦ ὁ κονιορτὸς θὰ κλείσῃ αὐτοὺς ἐκτυφλῶν; Ἐνταῦθα παρουσιάζεται ὡς ἐκ μηχανῆς

Θεός ὁ ἀμαξήλατος, ἵνα σώσῃ δι' εὐφύας τὴν τιμὴν τῆς πρωτευούσης. Πᾶσα δὲ ἡ τέχνη ἔγκειται ἐν τούτῳ: νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν πόλιν τὸν ἐκ Πειραιῶς ἢ ἐκ Κορίνθου ἐρχόμενον ξένον διὰ τῶν ὁδῶν ἐκείνων, ἐφ' ὧν μετριώτερον ἀποτυπῶνται ἡ ἀφιλοκαλία, ἡ ῥυπαρότης, ἡ κακοροϊζικία, ἐνὶ λόγῳ, ἡ ἀβελτερία τῶν ἀρχόντων, ἐνθυμουμένων τοῦ Ἄστεος μόνον καὶ μόνον ὅτε πνίγονται ὑπὸ σκληρᾶς ἀνάγκης, ἐπικειμένης ἐλεύσεως ἐπισήμων ξένων. Ἄν δὲ ὅλως ἀδύνατος ἡ ἀποφυγή, νὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ καμτσίκι καὶ νὰ διέλθῃ τὰς ὁδοὺς ἐκείνας ὡς ἀστραπή, ἵνα ὁ ἐν τῇ ἀμάξῃ μὴδὲν ἴδῃ καὶ μὴδὲν πάθῃ. Εἰς συμπλήρωσιν δὲ τῆς συμβουλῆς σημειοῦμεν διὰ τοῦ σημείου τοῦ ζωοποιῦ † — καὶ εἶθε νὰ θαυματουργήσῃ! — τὰς ὁδοὺς, ἅς ὁ ἀμαξήλατος, — εἰσάγων τὸν ξένον εἰς τὴν πόλιν, ἢ ὁδηγῶν εἰς περίπατον —, δέον παντὶ σθένει ν' ἀποφύγῃ ὡς εἰ ἦσαν μεμολυσμένοι. Ἐπιχόλοροι δὲ — μεταφορικῶς τοῦτο καὶ μὴ τρομάζετε — αἱ ἐξῆς:

Α' † **Ὀδὸς Ἐρμού**: γυφτοχώρι τὴν τε ὄψιν καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἕως πέραν τοῦ μικροῦ Μοναστηρίου.

Β' † **Πλατεῖα Ὀμοιοῦ**: μπακαλίκ, μαναθικ παζάρ, ἀπὸ τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας» ἕως τοῦ «Grand Club», συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ὑπὸ τὸ Club παντοπωλείου.

Γ' † **Λεωφόρος Πατησίων**: Πατσατζίκ, σαρδελλίκ, λαχανικ μπουλβάρ, ἀπὸ τοῦ «Καφενεῖου τῶν Εὐ φρονοῦντων», ἕως τῶν «Εὐρωπαϊκῶν Λουτρῶν Στέλλας».

Δ' † Ἅγιος Φίλιππος, Ψυρρῆ, Καλαμιώτης, Λέκκα, Πλάκα, Ραγκαβάς, χώροι προϊστορικά: Αῶν Βραβεῖον, χρυσοῦν μετάλλιον τῆς «Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας».

Ἄλλ' εἶναι δίκαιον οἱ ταλαίπωροι ἀμαξήλατοι, ὅσον φιλαθῆναι καὶ ἂν ᾧσι, νὰ κουράζωσι τοὺς ἵππους αὐτῶν διὰ παντοίων περιστροφῶν ἵν' ἀποφύγωσιν ὁδοὺς δυσᾶρεστου θεᾶς; Δὲν εἶναι μυριάκις προτιμότερον, ἀντὶ τῶν ἀναριθμῆτων ἐκείνων σημαῖων, αἵτινες οὐδὲν καλύπτουσιν ἐν πόλει, ἔνθα τσαῦτα δέον νὰ καλυφθῶσι,

Honny soit qui mal y pense,

δὲν εἶναι μυριάκις χρησιμώτερον νὰ κατασκευασθῶσιν ἐκ ναστοχάρτου, ἀξιολόγου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ὕλης, ὡραία καλυπτικὰ τεῖχια, μεταβάλλοντα ὡς ἐκ μαγείας τὸ δῦσμορφον εἰς εὐμορφον; Διὰ τῶν φορητῶν τούτων τευχίων — ἀρχιτεκτονικοῦ ρυθμοῦ, ἐντέχνως καὶ διὰ φυσικῶν χρωμάτων ἀπεικονιζόντων παραδείσους, στοᾶς, μνημεῖα, πᾶν ὅ,τι τέρπει τὴν ὄψιν, ὡς αἱ θεατρικαὶ σκηνογραφαί — τί δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἐν ἡμέραις ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, ἐν ἡμέραις *gala* τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε αὐταὶ ξενίζουσιν ἐπισήμους ξένους; Ἐν ἀκαρεῖ μετατρέπομεν δυσειδῆ μάνδραν ταπεινοειδῶς βεβαμμένην, εἰς κρεμαστὸν Βαβυλώνος κήπον, μπαραγκοειδῶς μαναθικὸν εἰς περίβλεπτον μέγαρον, δυσῶδες μπακαλικο εἰς Παρθενῶνα ἢ Ἐρέχθειον, τέλος εἰς πᾶν ὅ,τι εὐφραίνει τὴν ὄρασιν καὶ ἀνυψοῖ τὸ πνεῦμα. Ὡς δὲ φιλόπολις δωροῦμαι τῆς ιδέας τὴν ἐπίνοιαν τῇ σεβαστῇ ἐπὶ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως Ἐπιτροπεία, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ μὴ ξενίξῃ τοῦ λοιποῦ, νὰ γείνη καὶ αὐτὴ Ἑλληνίς, νὰ μὴ λέγῃ ἢ γράφῃ: Ἐπιτροπεία ΕΠΙ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, ἀλλ' Ἐπιτροπεία ΠΕΡΙ τοῦ καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως. Ἐλαχίστη δὲ ἡ ἀπαίτησις ἐναντι τηλικαύτης δωρεᾶς.

Οἱ Βυζαντινοὶ — ἐνδοξοὶ καὶ οὗτοι ἡμῶν πρόγονοι, ἐκ τῶν τῆς Β' περιόδου — ἐποίουν τέρατα καὶ σημεία, πρεσβευτὰς ὑποδεχόμενοι. Ἐσεμνύνοντο ἐπιδεικνύμενοι αὐτοῖς θαυμάσιον δένδρον, χρυσοῦν τὸ πρῖν, εἶτα δὲ ἐξ ἐπιχρύσου ὀρειχάλκου, φέρον ἐπὶ τῶν κλάδων διάφορα ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου πτηνά, δύο ἐπιχρυσούς λέοντας, πά-

λαι ποτὲ χρυσοῦς καὶ τούτους, καὶ χρυσοῦν θρόνον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο ὁ Αὐτοκράτωρ πάντα δὲ ταῦτα ἐθαυματοποιοῦν, ἐν δεδομένῃ στιγμῇ, καθ' ὑψηλὴν ἐπιταγὴν. Καὶ ὄντως, δὲν διηγεῖται ὁ Λουῖτπράνδος, κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν πρεσβείαν, πρεσβευτῆς τότε ὢν τοῦ Βερεγγέρου, μαρκίονος τῆς Ἰβρίας, παρὰ Κωνσταντίνῳ τῷ Πορφυρογεννήτῳ, ὅτι ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ἐν τῷ τρικλίνῳ τῆς Μαγναύρας, πάντα τὰ πτηνὰ ἤρξαντο κελαδοῦντα καὶ οἱ λέοντες βρυχώμενοι; Ἄλλ' οἷα τοῦ πρεσβευτοῦ ἢ ἐκπληξίς, ὅτε προσκυνήσας τῷ βασιλεῖ, κατ' ἔθος, εἶδε τὸν θρόνον ἀνάρπαστον γενόμενον, δι' ἀφανοῦς μηχανισμοῦ, ἀνυψούμενον ἕως τῆς ὀροφῆς καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ καθήμενον Κωνσταντίνον περιβεβλημένον ἕτερον ἱματισμόν! Ἄν δὲ οἱ πρόγονοι — οὗς, λησμονοῦντες τὴν δοκὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀκαταπαύστως σκώπτομεν, ἀποκαλοῦντες περιφρονητικῶς: Βυζαντινοὺς — ἐτέλουν τοιαῦτα τέχνης θαυμάσια, τοιαῦτα *coups de théâtre*, ἐν πλήρει Μέσῳ Αἰῶνι, τῷ 948, θὰ ἦτο ἀληθῶς ἀπελπιστικόν, ἂν, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1889, οἱ εὐφυεῖς ἀπόγονοι οὐδὲ κἂν εἰς αὐτὸ τὸ κοινότατον ναστόχαρτον ἠδύναντο νὰ καταφύγωσιν, ἵνα καλύψωσι τῆς ἀθηναϊκῆς φιλοκαλίας τὰς ἀσχημοσύνας. Ἐλπίζομεν ὅμως, πανάρχαιον δὲ τὸ ἐλπίζειν παρ' Ἑλλησι. δὲν εἶναι ἑλληνικὸν τό:

Θαρσεῖν χρή, τάχ' αἶριον ἔσσει' ἄμεινον;

Ἐλπίζομεν ὅτι πλήρης ἐπιτυχία — καὶ τί δὲν ἐπιτυχάνει ἐν Ἀθήναις; — θὰ στέψῃ τὸ ἐξωραϊστικὸν τῆς σεβαστῆς Ἐπιτροπείας ἔργον καὶ ὅτι τὰ πάντα θὰ διεξαχθῶσιν εὐπρεπῶς, συνωδᾶ ταῖς εὐχαῖς οὐ μόνον τῶν ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διότι πανελληνίως ἢ τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου πανηγυρίς.

Ἄλλ' ὁ Λουῖτπράνδος τοῦ Βερεγγέρου καὶ τῶν κελαδοῦντων πτηνῶν ἐνθυμίζει με τὸν μετὰ εἰκοσαετίαν Λουῖτπράνδον, πρεσβευτὴν νῦν Ὀθωνος τοῦ Α', Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ζητοῦντα παρὰ τοῦ Νικηφόρου (968) τὴν θυγατέρα τοῦ Ῥωμανοῦ Θεοφανῶ εἰς νύμφην τῷ υἱῷ τοῦ Γερμανοῦ αὐτοκράτορος, Ὀθωνι καὶ τούτῳ, καὶ τοὺς ἐν Ῥώμῃ γάμους αὐτῶν (11 Ἀπριλίου 972), εὐλογοῦντος Πάπα Ἰωάννου τοῦ ΙΓ'. Ἡ δὲ Ἑλληνίς Θεοφανῶ τὴν «ἐξ Ἀλαμανῶν Εἰρήνην, τὸ ἅγιον ἐκεῖνο γέννημα», ὡς λέγει ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, γυναικαδέλφην τοῦ Αὐτοκράτορος Κοιράδου τοῦ Γ', καλουμένην τὸ πρῖν Γερτρούδην καὶ γενομένην τῷ 1144 σύζυγον Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ. Ἡ δὲ Γερμανίς αὕτη Εἰρήνη ἀναμνησθεῖ τὴν Ἑλληνίδα Εἰρήνην, — θυγατέρα τοῦ Ἰσαὰκ Ἀγγέλου, προσαρμοζομένην ἐν ἔτει 1194 τῷ Αὐτοκράτορι τῆς Γερμανίας Φιλίππῳ, ἐκ τοῦ οἴκου τῆς Σουαβίας, — ἣν ἐξύμνησεν ἢ ποίησιν καὶ ἐλάτρευσεν ἢ Σουαβία, ἀποκαλοῦσα αὐτὴν «ρόδον ἄνευ ἀκανθῶν» καὶ «περιστερὰν ἄνευ χολῆς». Σὺν δὲ τῇ Εἰρήνῃ, ἣτις ἐκλήθη καὶ *María Graeca*, διακόπτονται αἱ μεταξὺ Γερμανίας καὶ Ἑλλάδος ἐπιγαμίαι, καὶ ταύτας ἔρχεται νῦν νὰ συνεχίσῃ, ἐπ' ἀγαθαῖς τοῦ Πανελληνίου ἐλπίσιν ἢ βασιλόποις ΣΟΦΙΑ, εὐόωνον ὄνομα φέρουσα καὶ μέλλουσα νὰ εὕρῃ ἐν Ἑλλάδι τὴν αὐτὴν ἐκείνην λατρείαν, ἣς ἔτυχεν ἐν Γερμανίᾳ ἢ Ἑλληνίς ΕΙΡΗΝΗ, διὰ τῶν πολλῶν αὐτῆς ἀρετῶν αἰδίων μνήμην καταλιποῦσα².

ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

1 Κ. Παπαρηγοπούλου: Ἱστορία, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τόμ. Δ', σελ. 160 κ. ἐφ.

2 Ὅρα ἐκτενέστερον περὶ τῆς βασιλίδος Εἰρήνης τὸ Ἄττικόν Ἡμερολόγιον τοῦ παρόντος ἔτους, ἐν σελ. 159 κ. ἐφ.

Σ Ο Φ Ι Α . . .

Α'

Τὸν ἐγνώρισα ἐν Ἀθήναις. Ὄνομάζετο Ἀναστάσης Ἀβραμίδης, καὶ ἦτο λεπτοουργός. Εἶχεν ἀπομείνει ἄνευ συγγενῶν, καὶ γέρον ἦδη, εἰργάζετο μόνος διὰ τὸν ἑαυτὸν του ἐν τῷ ἰσογείῳ μικρᾶς τινοῦ οἰκίας, ἰδικῆς του εὐτυχῶς, ὀπισθεν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης. Γραῖα τις χήρα συμπολιτὶς του, μετὰ τῆς θυγατρὸς της, ραπτρίας, κατόικουν εἰς τὰ δύο αὐτῆς δωμάτια, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ περιποιῶνται τὸ ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ὁ ἰδιοκτήτης. Καλοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ τρεῖς, ἔξων ὁμοῦ ἀλληλοβοηθούμενοι καὶ ἀγαπώμενοι.

Ἐφ' ὅσον τὸν ἐξήταξέ τις ὑπὸ τὴν συνήθη ταύτην ὄψην, ἐφ' ὅσον τὸν ἐβλεπεν ἐκτελοῦντα ἡσύχως καὶ φιλοκάλως τὰς λεπτοτέρας ἐργασίας τῶν μεγάλων ἐπιπλοτεχνείων, μειδιῶντα πάντοτε ὑπὸ τὸν λευκὸν του μύστακα, τερετίζοντα ἐνίοτε τὸ μελαγχολικὸν ὑπέρρινον ἄσμά του, δειπνῶντα εὐθύμως μεταξὺ τῆς κυρᾶ Χρῆσταινας καὶ τῆς ξανθῆς Ἀντωνίας, τὴν ὁποίαν τὸ ἐσπέρας ἐπιστρέφουσιν ἐκ τοῦ Καταστήματος, ἐν ᾧ εἰργάζετο, ἐξήσκει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰς τὴν γραφήν, θὰ παρήρχετο ὡς κοινὸν τύπον τὸν ἀγαθὸν γέροντα, ἐάν, τὸ πολὺ, δὲν θὰ ἐθαύμαζεν ἀνυποκρίτως τὴν ἀθόρυβον ταύτην ἀρετὴν, ὁμοίαν μὲ τὰ ἀθρὰ ἐκεῖνα ἀνθύλια, τ' ἀναδίδοντα λεπτὴν εὐωδίαν ὑπὸ τὸ φύλλωμά των, ὡς τὰ ἴα, τὰ ὁποῖα ἡγάπα νὰ καλλιεργῇ ἡ Ἀντωνία ἐντὸς τῆς μεγάλης της ἀνοδοδόχης.

Ἄλλ' ὅστις — ὅπως ἐγὼ — τὸν ἐσχετίζετο στενωτέρου, καὶ διηρεῦνα βαθύτερου τὰ κατ' αὐτόν, καὶ τὸν ἐβλεπεν ἢ τὸν ἤκουεν εἰς στιγμὰς τινας, οὔτε τόσφ σπανίας, οὔτε τόσον ἀδιαφόρους, θ' ἀνωμολόγει ὅτι ὁ Ἀναστάσης Ἀβραμίδης ἦτο ἄνθρωπος μ' αἰσθήματα, μὲ πόθους, μὲ ἰδανικόν. Ὁ λεπτοουργὸς ἦτο μέγας πατριώτης. Ἠγάπα τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον ἦτο ὁ μυχιώτερος αὐτοῦ πόθος, τὸ γλυκύτερόν του ὄνειρον. Ἡ ἐπιδερμὶς του, καὶ πρὶν ἢ τὴν αὐλακώσῃ ἀκόμην καὶ τὴν ἐκτραχύνη τὸ γῆρας, συνείθισε νὰ φρικῇ εἰς τὸ ἄκουσμα μεγάλων τινῶν ὀνομάτων καὶ ὠραίων λέξεων. Δέν το ἠθελε καὶ ἐκεῖνος· ἀλλ' ὑπῆρχον περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας παρεσύρετο, ὅσφ μικρὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ ρεῦμα τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ ρέον ἐκάστοτε διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πρωτευούσης, καὶ ἔτρεχεν, ἐφώναζεν, ἐκλαίεν, ἐκινδύνευεν...

Ἀφ' ὅτου πρὸ πάντων, μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, ἢ πιστοτέρα ἢχῶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπὶ τοῦ νεαροῦ βλαστοῦ συνεκέντρωσεν ὅλους τοὺς πόθους καὶ τὰς ἐλπίδας. ὁ ἐνθουσιασμός του δὲν εἶχε ὅρια. Τὸ ἰσόγειον τῆς ἐργασίας του κατήντησε τὸ βαρόμετρον τῆς πατριωτικῆς ἀτμοσφαιράς. Πότε κλειστόν, πότε ἐγκαταλελειμμένον, πότε θορυβῶδες, πότε κεκοσμημένον δι' εἰκόνων, μύρτων καὶ σημαίων, πότε ἐξωσμένον μὲ ἀλύσεις ἐνετικῶν φωνῶν, ἐγένετο τὸ κέντρον τῶν συναθροίσεων τῆς συν-

νοικίας εἰς ἡμέρας ἐκλογῶν, ἐθνικῶν ἐορτῶν, πολεμικῶν συλλαλητηρίων καὶ διαδηλώσεων. Τότε δὲ ὁ Ἀναστάσης Ἀβραμίδης μὲ τὰ μαῦρά του, ἐξυρισμένος καὶ περισσότερον τοῦ συνήθους ἐρυθρός, ἀνύψου συχνὰ τοὺς γαλανοὺς του ὀφθαλμούς, καὶ ἔθετε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, τὴν παλάμην ἐπὶ τῆς καρδίας, μὲ τὴν ἡγαπημένην του φράσιν :

«Αἶ, σὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ!»

Ὁ Ἀθηναῖος ἀναγνώστης — διατὶ ὄχι καὶ ὁ ἐπαρχιώτης; — πολλοὺς βεβαίως θὰ συνήντησεν ὁμοιάζοντας μὲ τὸν Ἀναστάσιν Ἀβραμίδην. Ἄν δὲ κατέχηται ὑπὸ τοῦ θετικοῦ πνεύματος τῶν ἡμερῶν μας, εἰς τὴν εἰκόνα μου ταύτην θ' ἀποστρέψῃ τὴν κεφαλὴν μὲ μειδίαμα περιφρονήσεως· καὶ ἂν φιλοσοφῇ κατὰ τὸν νέον τρόπον, θὰ ἐκστομίσῃ φράσεις τινὰς ἀορίστους, ἀλλ' ἐγκλειούσας ἴσως τὴν πεζοτέραν ἀλήθειαν :

«Πταῖουν τὰ νεῦρά του, ὁ ὀργανισμὸς του... ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὀλίγον παράφρων».

Ἄλλ' ἐγὼ, ζωγράφος ἀπλοῦς, ἀπέχω νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ βάθος τῶν πραγμάτων καὶ νὰ κηρυχθῶ ὑπὲρ οἰαςδήποτε γνώμης. Χαρακτῆρες τοιοῦτοι κινουῦσιν, ὄχι μόνον τὴν προσοχὴν μου, ἀλλὰ καὶ τὴν συμπάθειάν μου· εἰξεύρω δὲ καλῶς ὅτι ἐν στιγμαῖς δράσεως δέκα μόνον τοιοῦτοι παράφρονες ἀρκοῦσι νὰ διασπείρωσι τὸν ἐνθουσιασμόν, ἄνευ τοῦ ὁποίου δὲν μεγαλοουργοῦσι τὰ ἔθνη.

Β'

Πολλάκις μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν του.

Γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπέμεινεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ὀρφανὸς γονέων, καὶ ἄνευ ἄλλων συγγενῶν ἠκολούθησεν ἕνα θεῖόν του, ἀποκαταστηθέντα ἐν Ἀθήναις καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποθανόντα. Ὁ θεῖός του αὐτός, Χῖος, πλήρης περιπετειῶν καὶ ἀναμνήσεων, ἐκ τῶν θυμάτων τῆς Ἐπαναστάσεως, φεύγων τότε ἐξόριστος καὶ πτωχὸς τὴν μανίαν τοῦ τυράννου, τῷ ἐνέπνευσεν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα. Εἰς αὐτὸν ἐπίσης ὠφείλε τὰς γνώσεις του, τὰ βιβλία του καὶ τὰς εἰκόνας του. Μία τούτων, ἀκόμην διατηρουμένη ἐν τῷ δωματίῳ του, παρίστανε τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς εἰκόνης ἐδέσποζε πελωρία σπάθη, τὴν ὁποίαν ἔφιππος ὁ Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος ἔτεινε πρὸς τὰ ἔμπρός, ἐν ᾧ ἡ κεφαλὴ του ἦτο ἐστραμμένη πρὸς τὰ ὀπίσω.

«Βλέπεις;», μοὶ ἔλεγεν ὁ Ἀβραμίδης, ὁσάκις παρετήρουν τὴν εἰκόνα. «εἶνε ἢ στιγμὴ πού τὸν ἔχουν ζωσμένο καὶ γυρίζει πίσω ἔς τὰ παλληκάρια του, γιὰ νὰ τοὺς πῇ : Δὲ βρῖσκεται ἐδῶ κανένας Χριστιανὸς νὰ

πάρη τὸ κεφάλι μου; Ἄ! κυύμενε Αὐτοκράτορα! καύμενη Πόλι, πῶς ἔπεσες καὶ σὲ σκλαβώνει τώρα τετρακόσους χρόνους ἢ σκλαβιά! ...»

Καὶ στρεφόμενος πρὸς ἄλλην εἰκόνα, παριστῶσαν τὴν Ἀγίαν Σοφίαν,

«Νά, αὐτὴ εἶνε ἡ ἐκκλισηὰ τοῦ Ἔθνους μας», ἐξηκολούθει «καὶ ὅμως ἀπάνου ἔς τὸ θόλο της εἶνε στυλωμένο τὸ μισοφέγγαρο... Ποιὸς ἔξερει πότε θὰ ξαναστυλωθῇ ὁ σταυρός!

— Κι' αὐτὸ θὰ το ἰδοῦμε, κύρ Ἀναστάση, ποῦ θὰ πάρη! Τὸ ἔθνος μας μεγαλώνει καὶ ἡ Τουρκιὰ μικραίνει. Δὲν μούλεγες ἔτσι ἐδῶ καὶ κάμποσες ἡμέραις;

— Αἴ, παιδί μου... σὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ!»

Ὅ,τι ἐννόει κυρίως πρόοδον καὶ μεγαλείον τοῦ ἔθνους ἦτο ἡ ἀνάκτησις τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τοῦτο ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τείνῃ καὶ ὅτι ἔτεινε πᾶσα ἡ ὑπαρξίς τῆς Ἑλλάδος, πᾶσα σκέψις, πᾶσα βελτίωσις, πᾶσα προπαρασκευή. Ἡ μεγάλη ἰδέα, καὶ ὅταν ἤκμαζε καὶ ὅταν παρήκμασε, δὲν εἶχεν ἐνθουσιωδέστερον αὐτοῦ ὑπέρμαχον. Ὑπὲρ αὐτῆς ἐξώδευεν ὅλην του τὴν ἐνεργητικότητα καὶ ὅλα του τὰ χρήματα. Ἐκ τῶν πολιτευομένων — ἀπὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ μέχρι τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου — ἐνόει νὰ ὑποστηρίξῃ ἀποκλειστικῶς τοὺς ἔχοντας αἰσθηματα, καθὼς ἔλεγε μὲ ἐκφρασίαν. Πρῶτος εἰς τὰ συλλαλητήρια, πρῶτος εἰς τοὺς ἐράνους, πρῶτος εἰς τὰς ἐπαναστάσεις. Ἐν καιρῷ τοῦ Θεσσαλικοῦ κινήματος ἐξώδευσε πεντακισχιλίας δραχμάς — ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν οικονομικῶν του, — ἐδέχθη μίαν σφαῖραν εἰς τὸν βραχίονα καὶ κατόπι μίαν χειραψίαν τοῦ Ὁθωνος... Καλός, χρυσὸς βασιλεὺς ὁ μακαρίτης, βασιλεὺς μ' αἰσθηματα· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, ποῦ δὲν ἔκαμνε παιδιὰ καὶ ὁ θρόνος τῆς Ἑλλάδος ἔμενεν ἄνευ διαδόχου! Περισσότερον ἢ αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὸν ἐπίεζε τῆς Ἀμαλίας ἡ στείρωσις. Μίαν ἡμέραν, ἀπελπισθεὶς ἐπὶ τέλους, μεταξὺ ποτηρίου ρητινίτου καὶ μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἐφημερίδος, ἐξεστόμισε τὴν ἀπόκρυφόν του σκέψιν:

«Βασιλικὸ ζευγάρι ποῦ δὲν κάνει παιδιὰ... δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς γιὰ τὸν τόπο.»

Καὶ διὰ τοῦτο κυρίως ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν Ἐξωσιν, — μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι τὴν καρδίαν τὴν ὁποίαν ἐγέμισε τὴν νύκτα ἐκείνην, τὴν ἐξεκένωσεν εἰς τὸν ἀέρα μετὰ χρόνον πολύν, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Γεωργίου, ὀριστικὴν πλέον, μετὰ τὸ καρδιοκτύπι τῆς βασιλοθηρίας.

Ὁ Ἀναστάσης Ἀβραμίδης, ὡς ἂν εἶχεν ἐδραιωμένας πεποιθήσεις κατόπι τῶν βαθυτέρων μελετῶν, ἦτο ὑπὲρ τοῦ θεσμοῦ τῆς βασιλείας πρῶτον, καὶ ὕστερον ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν οἰκογενειῶν. Τοὺς φωνασκοὺς δημοκράτας τοὺς ἐσυχαίνετο. Ἐνόμιζεν ὅτι κανὲν Ἔθνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ προοδεύσῃ καὶ — εἰξεύρομεν τί θὰ πῆ νὰ προοδεύσῃ — ἄνευ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ Βασιλέως. Εἰς τὴν σπάθην του, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἔδλεπεν ἐκεῖ ἐξωγραφημένην τὴν σπάθην Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, εἶχεν ἀπεριόριστον, ἀκλόνητον πίστιν... Ἄλλ' ἀφ' ὅτου κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Γεώργιος Ἀ' περισσότερο τοῦ θεσμοῦ ἠγάπησε τὴν οἰκογένειαν — τὸν βασιλέα, ζωηρόν, ξανθὸν καὶ γλαυκόφθαλμον.

Τὴν βασίλισσαν, ἀγαθὴν, λευκὴν καὶ ὠραίαν, καὶ τὸν μικρὸν Κωνσταντῖνον, τὸ ἠγαπημένον βρέφος, δι' οὗ ὁ Θεὸς νύλλογει τὴν Ἑλλάδα...

Ἄ, ναί! πόσην ἠσθάνθη ἀγαλλίασιν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μίαν θερμὴν ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου, ὅταν ἀπὸ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν ἀντήχησαν οἱ βροντώδεις κανονοβολισμοὶ — ἑκατὸν καὶ εἰς, ὡς τόσοι γιγάντιοι παλμοὶ χαρᾶς — καὶ ἔσπευσε μετὰ τόσοῦ ἐνθουσιώματος κόσμου εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ὁποίων ὁ γέρω-Βούλγαρης, ὡς ὁ Συμεὼν τὸν Μεσσίαν, ἐδείκνυεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἀρτιγέννητον διάδοχον!... Πόσῳ βαθέως ἤκουσεν ἀντηχοῦν τὸ πλήρες ἀναμνήσεων καὶ ἐλπίδων ὄνομά του Κωνσταντῖνος καὶ μετὰ πόσης συμπαθείας ἠτένιζεν ἔκτοτε τὴν Βασίλισσαν, ὡς ἂν ἐκ τῆς μακαρίας γαστροῦς τῆς ἐξῆλθεν αὐτούσιος ὁ Κωνσταντῖνος τοῦ Ἔθνους, καὶ ὄχι ἔν παιδίον ξανθὸν καὶ ροδαλόν, τὸ ὁποῖον ἄλλοι ὠνόμασαν ὕτω...

Καὶ εἰς αὐτόν, ὡς εἰς ἐνσάρκωσιν τινα τῆς πατρίδος καὶ τῶν ὀνείρων του, ὡς εἰς μέλλοντα σωτήρα, συνεκεντρώθη εἰς τὸ ἐξῆς ὅλη ἡ ἐνθους ἀγάπητος. Πῶς τὸν ἐκαμάρονε, πῶς ἐχαίρετο εἰς τὴν ταχεῖάν του ἀνάπτυξιν, πῶς παρνηκοῦσθαι τὴν ἀνατροφὴν του! Ἐξαλλος ἐγένετο καθ' ἐκάστην 21^η Μαΐου καὶ πολλὰ δάκρυα ἔχυνε κατὰ τὴν δοξολογίαν ἐν τῇ Μητροπόλει. Εἶχε τὴν μαρίαν — κοινὴν ἄλλως καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους — ν' ἀγοράζῃ ὅλας τὰς εἰκόνας του, ὅσαι ἐξεδίδοντο· εἶχε δ' ἀποτελέσει συλλογὴν δεικνυομένην ὑπερῆφάνως ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του καὶ ἐν τῷ δωματίῳ του, καὶ παριστᾶνους τὸ εἶδωλόν του εἰς πᾶσαν ἡλικίαν καὶ ὑπὸ πᾶσαν στολήν. Μόνος, διὰ τῶν χειρῶν του τῶν ἐπιτηδείων, τῷ εἶχε κατασκευάσει ἐν παιγνίδιον, θαῦμα λεπτοουργίας, τὸ ὁποῖον καὶ τῷ ἐδώρησε, τυχὼν μάλιστα τῶν εὐχαριστιῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Μετὰ τινα ἔτη, μιὰ γλυκεῖα ἀνοιξιὰτικὴ ἡμέρα, — καθὼς διηγεῖτο πολὺ συχρὰ ὁ ἴδιος — ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν λατρευτὸν παῖδα ἐν διόδῳ τινὶ τοῦ ἀνακτορικοῦ κήπου. Ἔσχε τὸ θάρρος νὰ τον πλησιάσῃ καὶ περιστρέψῃ τὸν κοῦκόν του μετὰ τῶν χειρῶν του, ἐπιθύρησε τὸ ὄνομά του. Ὁ μικρὸς διάδοχος ἐνεθυμήθη ἀμέσως τὸ ὄνομα τὸ ἀναγεγραμμένον κάτωθεν τοῦ προσφιλοῦς του παιγνιδίου, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πόσην δι' αὐτὸν ἐνέκλειε στοργὴν ὁ πρὸ αὐτοῦ λεπτοτέχνης, ἐμειδίασε πρὸς αὐτὸν ἐν τῶν γλυκερῶν του ἐκείνων μειδιαμάτων, σπανίων μὲν διὰ τὸν σοβαρὸν παῖδα, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀλυσμονήτων... Τὰ πτηνὰ ἐψάλλον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ διὰ τοῦ φυλλώματος ἐφαίνετο καταγάλανος οὐρανός... Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐξῆλθε τοῦ κήπου πλήρης παραδόξου συγκινήσεως. Ὁλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἠσθάνετο τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κλαύσῃ.

Ἡ λατρεία αὐτὴ νύξανε, ἐφ' ὅσον νύξανε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος. Τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὸν εἶδεν ὑπὸ τὴν στολήν τοῦ Εὐέλπιδος, διερχόμενον ἐφ' ἀμάξης μετὰ τῆς μητρὸς του, καθηλώθη ὡς μεμαγευμένος ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου. Ὅποῖον ἀρειμάνιον παράστημα διὰ τὸν φόβον, καὶ συγχρόνως ὁποῖα ἀγγελικὴ ὠραιότης διὰ τὴν ἀγάπην! Ὁ μέλλον βασιλεὺς — ὡς ἐφρόνει — ἔπρεπε νὰ ἐμπνέῃ φόβον καὶ ἀγάπην, διὰ

νά επιβάλλεται εἰς τοὺς ἐχθροὺς καὶ εἰς τοὺς ὑπὸ κούρους... Ταῦτα ἐσκέπτετο ἐπὶ ὥρας μακρὰς ἐν γλυκεῖα ὄνειροπολήσει, κατερχόμενος ἐπίτηδες εἰς Πειραιᾶ, διὰ νά τον βλέπῃ ἀσκούμενον εἰς τὰ γυμνάσια μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς, αὐτῶν, τοὺς ὁποίους μίαν ἡμέραν θὰ ὠδήγει εἰς τῶν μαχῶν τὰ πεδία, νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος πέραν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Αἴμου, μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀγίας Σοφίας....

Ἐν τῇ Ἐκθέσει τῶν κειμηλίων τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, τὴν ὁποίαν ἐπεσκέφθη πολλάκις ὡς διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, ἐπλησίασε μίαν ἡμέραν ἓνα τῶν κοσμητόρων, κομψὸν Παρνασιδέα μὲ φράκον κεκοσμημένον διὰ κυανολεύκου ἐθνοσήμου, καὶ δεικνύων τὰ ἐξ ὄπλων καὶ σημαίων τροπαια, ὧν ἦσαν πλήρεις αἱ αἴθουσαι τοῦ Πολυτεχνείου,

«Καλὰ καὶ ἅγια εἶνε ὄλ' αὐτά, κύριέ μου — εἶπεν — ἀλλὰ ἐπάληωσαν τόρα πειρά, ἐπάληωσαν! Τί νά σας πῶ! βαρέθηκα πειρὰ τὴν ἀγία Λαύρα καὶ τὸν Γερμανό, ὅπως τὸν Μαραθῶνα καὶ τὸν Θεμιστοκλῆ. Πρὶν πεθάνω, θέλω νά ἰδῶ νέα κατορθώματα καὶ νάκούσω νέες νίκες. Νά, περιμένει ἡ Κρήτη, ἡ Μακεδονία, ἡ Πόλι...»

Τὸ εἰρωνευτικὸν χεῖλος τοῦ Παρνασιδέως διεστάλη ὑπὸ μειδιάματος, εἰς τὸ ἄκουσμα τόσης ἀπλότητος.

«Τὴν Πόλι εἶπατε; ἄ, πάρα πολλὰ ζητεῖτε ἀπὸ τόρα!

— Μὰ νά! αὐτὸ εἶνε ποῦ μᾶς ἐχαντάκωσε! Ἡ νέα γενεὰ δὲν ἔχει καθόλου ἐνθουσιασμό. Ἀφίστετε τούλάχιστον ἐμᾶς εἰς τὸν ὀδικό μας!»

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα σχεδὸν θυμωμένος.

Τὰς ἐλπίδας του καὶ τὰ ὄνειρά του ὑπέθαλψαν εἰς βαθμὸν ὑψίστου αἱ ἐπελθοῦσαι ἐφορταὶ τῆς ἐννληκίωσης. Ἡ πρώτη Δεκεμβρίου, ἡ γλυκυτέρα τῶν χειμερινῶν ἡμερῶν τοῦ 1886, ἦτο δι' αὐτὸν σειρὰ συγκινήσεων ἀλλεπαλλήλων. Ἀφῆκε τὸ ἐργαστήριόν του, καταστόλιστον ἐκ σημαίων καὶ εἰκόνων, καὶ ἔτρεχεν ἐπάνω κάτω τρελὸς ἐκ τῆς χαρᾶς του, ἄφωνος, μὲ ὑγρὸν ὄμμα. Ἡ βασιλικὴ πομπή, τὴν ὁποίαν πρώτην φορὰν εἶς τὴν ζώην του ἔβλεπε τόσῳ μεγαλοπρεπῆ, ὀδηγοῦσα ἔφιππον καὶ κατάχρυσον τὸν σεπτὸν ὑπολοχαγὸν νά ὀρκισθῆ εἰς τὴν Μητρόπολιν, τὸν ἔκαμε νά φαντασθῆ μίαν ἄλλην πομπὴν μέλλουσαν, τὴν πρώτην λειτουργίαν, τὴν ὁποίαν ἐπαγγέλλονται τὰ δημόδια ἄσματα, ἀντηχοῦντα εἰς ὄλων τῶν πατριωτῶν τὰς καρδίας... Πρώτην φορὰν ἤκουσε τὴν βροντώδη φωνήν του, ὀμιλοῦσαν πρὸς τὸν λαόν... Τὴν ἐσπέραν τὴν μυριάφωτον, ὅταν πρὸ τοῦ χοροῦ ὁ Διάδοχος ἐξῆλθεν εἰς περίπατον, ἐκύκλωσε μετὰ τῶν ἄλλων τὴν ἄμαξάν του καὶ ἐζήτηε φρενήρης νάπορευχθῶσιν οἱ ἵπποι καὶ νά σύρῃ ὁ λαός. Καὶ δὲν ἠθέλησε μὲν ἐκεῖνος· ἀλλὰ τοῦτο δὲν τον ἠμπόδισε νά προσκολληθῆ εἰς τὴν ἄμαξάν του καὶ μετὰ ζητωκραυγῶν νά τον συνοδεύσῃ μέχρι τῶν ἀνακτόρων...

Ὅταν ἐπὶ τέλος ἐμαθεν ὅτι ἐδωρήθη εἰς τὸν Διάδοχον ἡ σπάθη Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ ἀγαλλίασίς του.

«Νά, αὐτὴ ποῦ εἶνε ζωγραφημένη ἐδῶ θὰ ἦνε!», μοὶ ἔλεγε, τείνων τὸν δάκτυλον πρὸς τὴν ἄλωσιν τῆς Κων-

σταντινουπόλεως. «Τόρα δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία... Σὰν θέλῃ ὁ Θεὸς θὰ γίνῃ... καὶ ὁ Θεὸς θέλει αὐτὸς ὁ Κωνσταντῖνος νά ἐλευθερώσῃ τὴ γλυκεῖά μου τὴν πατρίδα... Αὐτὴ τὴν ἐλπίδα ἔχω ἀπ' ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια· ἀλλὰ σήμερα ἡ καρδιά μου εἶνε ζεστὴ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά... Βλέπω δάκτυλο Θεοῦ... Τὸ Ἔθνος μας θὰ προοδεύσῃ...»

Καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὴν πινακοθήκην τοῦ πατριώτου προσετέθη ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ Διαδόχου, μὲ μύστακα ἐπανθοῦντα καὶ ἰούλους περὶ τὰς παρειάς, κάτωθεν τῆς ὁποίας, διὰ τῆς λεπτῆς του καλλιγραφίας μιμούμενος τὸν τύπον, ἐπέγραψε τὸ ἐξῆς τετραστίχον, ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ Ἀ κ ρ ο π ὀ λ ε ι τῆς 1ης Δεκεμβρίου :

«Κι' ἂν ἔχῃς μάνα ρήγισσα καὶ βασιλιὰ πατέρα,

Δὲν εἶσαι μάνας γέννα...

Οἱ πόθοι κι' ἡ ἐλπίδες μας φιλήθησαν μιὰ ἡμέρα

Κι' ἐρένησαν ἐσένα!»

Γ'

Μετὰ τινὰς μῆνας ἀνεχώρουν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ μετὰ τινὰς μῆνας ἐπέστρεφον πάλιν. Ἀλλ' ἐξεπλάγην πολὺ μάτην ζητήσας τὸν φίλον μου Ἀναστάσιν Ἀβραμίδην ἐπὶ δύο-τρεις ἐσπέρας εἰς ἓν ἀπόκεντρον καφεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ἀφῆκα συχνάζοντα, ἀφ' ὅτου ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ διευθυντής του ἦτο ἄνθρωπος μ' αἰσθημάτων. Ὅταν τὸν ἐζήτησα εἰς τὴν οἰκίαν του μοὶ εἶπον ὅτι ἦτο ἀσθενής. Τὸν εἶδον. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ὁ γέρον εἶχε καταβληθῆ· ποτὲ δὲν ὑπῆρξε παχύς, ἀλλὰ τόρα ἦτο ἰσχνότατος. Τὸ ἐρυθρὸν του χρῶμα ἀντικατέστησεν ὠχρότης θανατηρά, καὶ μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀντανέκλων ἀκόμη τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον θὰ ἔκαιεν ἐν τῇ καρδίᾳ του μέχρι τελευταίου παλμοῦ...

Τὸν ἐπεσκεπτόμην ὅσον ἐδυνάμην συχνότερα. Συνωμίλουν μαζί του, ἀνεπτέρουν τὰς ἐλπίδας του καὶ ἐζήτησαν κρίσιν τινὰ πατριωτικὴν νά τον ζωογονήσῃ, διότι πολὺ ἐφοβούμην τὴν κρατοῦσαν νέκρωσιν. Ἀλλ' ἔφθινεν ὁλοὲν περισσότερο καὶ ἀπέθνησκεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν... Ὅταν εἶδον ὅτι νύχαριστεῖτο περισσότερο νά μένῃ μόνος καὶ ἥσυχος, δὲν ἠρχόμην πλέον νά τον ταράττω. Βέβαιος περὶ τοῦ θανάτου του, — πρῶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνιστᾷ τὴν σύνεσίν μου, — τὸν ἐλυσμόνησα μετ' ὀλίγον ὡς ἂν εἶχεν ἀποθάνει, — πρῶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνιστᾷ τὴν εὐαισθησίαν μου.

Τὸν ἐνεθυμήθην μόνον τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἤκουσα διὰ πρώτην φορὰν θρυλλομένους τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Ὡ, ὁ καυμένος ὁ κύρ Ἀναστάσης! Τί θὰ εἶπῃ μανθάνων τὴν νέαν εὐτυχίαν τοῦ εἰδώλου του! πῶς θὰ ἐπιδράσῃ τὸ ἄκουσμα ἐπὶ τοῦ θνήσκοντος αὐτοῦ σκελετοῦ!

Μὲ πολλὰς ἀπορίας καὶ ὀλίγας ἐλπίδας ἔσπευσα εἰς ἐπίσκεψίν του. Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅ,τι εἶδον καὶ ἤκουσα τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ μικρᾷ οἰκίᾳ, ὀπισθεν τῆς Ἀγίας Εἰρήνης. Πρώτην συνήντησα τὴν ξανθὴν Ἀντωνίαν, κρύπτουσαν μεταξὺ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον καὶ ὀλοφρομένην.

«Τί τρέχει;

— 'Ο κύρ 'Αναστάσης πεθαίνει... μᾶς τῶπε.

— Σᾶς τῶπε!

— Ναί... καὶ νὰ ἰδῆτε τί καλός! τώρα μᾶς ἔλεγε πῶς ἔς ἐμᾶς ἀφίνει ὅ,τι ἔχει, γιὰ τὴν περιποίησι ποῦ τοῦ κάναμε, ἐν ᾧ 'μπροστὰ ἔς ἐκεῖνα ποῦ μᾶς ἔκανε αὐτὸς ... ἐμεῖς...

— 'Ο καὺμένος!

Καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐντὸς τοῦ ὁποίου διὰ τῶν ἡμικλείστων περσίδων τοῦ παραθύρου εἰσέβαλλε συγκεκρασμένον φῶς. Ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκειτο ὑπτίος ὁ γέρον, μὲ δεδεμένην κεφαλὴν, μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Εἰς τὸν ἀσθενῆ ρόγχον τοῦ ψυχορραγήματος, οἱ ᾧμοὶ του ἀνεπάλλοντο ἀπαισίως. Ἐκεῖ πλησίον ἴστατο ἡ κυρὰ Χρήσταινα.

«Πῶς εἶνε;» τὴν ἠρώτησα χαμπλοφώνως.

«Κακὰ καὶ ψυχρά.»

Θά το ἔβλεπον, χωρὶς νὰ ἐρωτήσω. Ἄλλ' ἐνόμιζα ὅτι ἦτο πάντοτε καιρὸς νὰ δοκιμάσω τὸ φάρμακον τῆς φαιδρᾶς ἀναγγελίας. Ἐπλησίασα τὴν κλίνην, βροντῶν ὀλίγον τὸ βῆμα. Ὁ κύρ 'Αναστάσης ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ εἶδεν ἐπὶ στιγμὴν καὶ τοὺς ἐπανέκλεισεν.

«Αἶ, τί κάνεις, κύρ 'Αναστάση;»

Μοὶ ἀπῆντησε διὰ παρατεταμένου καὶ ἀνισχύρου μυκθμοῦ. Ἦτο, φαίνεται, πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ θυσιάσῃ πρὸς χάριν μου ἐκ τῶν τελευταίων του δυνάμεων... Ἦ ὄψις του ἦτο ὠχρά, αἱ δὲ βαθεῖαι ρυτίδες καθίστων αὐτὴν ἀλγεινὴν. Ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῆ ἐκ τῆς μνήμης μου ἡ ἀταξία τῶν λευκῶν τριχῶν τοῦ πώγωνός του, τὸν ὁποῖον εἶχε νὰ ξυρίσῃ πρὸ μινός.

Μετὰ μικρὰν σιγὴν καὶ μετὰ τινὰς ὑπαινιγμούς, ἀνισχύρους νὰ κινήσωσι τὸ ἐνδιαφέρον του, ἠρώτησα, βάλλων εὐθὺς πρὸς τὸν σκοπὸν:

«Κύρ 'Αναστάση, ἔμαθες τὰ νέα γιὰ τὸ παιδί μας;

— Ποῖο παιδί;», ἠρώτησε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἦ φωνὴ του ἦτο βραγχώδης, ὡς ἔναρθρος ρόγχος.

«Τὸ παιδί μας... Τὸν Κωνσταντῖνό μας!

'Ο ἐτοιμοθάνατος ἠνέφξε παραχρῆμα τοὺς ὀφθαλ-

μούς καὶ μὲ φωνὴν ζωηροτέραν, βαθμυδὸν ἐμψυχουμένην, ἐπανηρώτησεν:

«Αἶ, τί;... τί νέα;

— Παντρεύεται.

— Μὲ ποιάν, καλέ; μίλιε!

Εἶπον τὰς λαμπρὰς συγγενείας τῆς νύμφης μας.

«Καὶ πῶς τὴν λένε;

— Σοφία...»

Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ γέροντος ἐξέπεμψαν δύο-τρεῖς λάμψεις, ὡς λυχνίας σβεννυμένης. Μεθ' ὃ ἀνυψώθησαν πρὸς τὴν ὀροφὴν, κυανόχρουν ὡς ὁ οὐρανός, μὲ τόσῃν ἐκφρασίᾳ γλυκειᾶς εὐγνωμοσύνης, ὥστε ἡ καρδίᾳ μου κατενύγη. Ὅ,τι εἶπε κατόπιν ὁ πατριώτης ἠκούσθη ὡς ψιθυρισμὸς προσευχῆς:

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ... Σοφία... Σοφία... ὁ Κωνσταντῖνός μου πέρνει τὴ Σοφία... ὠραῖο ὄνομα... καλὸ σημάδι!... Θεέ μου, σὰν θέλῃς γίνε-ται!... Ἦ Σοφία...»

Ἦ φωνὴ ἀπέληξεν εἰς ἀκατάληπτον ψίθυρον. Μόνον τὰ χεῖλην του ἔβλεπον ἀκόμην κινούμενα ἐν τῇ προσευχῇ, χωρὶς νὰκούω τίποτε. Ἄνυψώθη εἶτα ἡ χεὶρ του καὶ διέγραψε μετὰ κόπου τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ... Κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τοὺς ἐστρεψεν ἐπὶ τῶν εἰκόνων τοῦ ἀπέναντι τοίχου. Εἶδον ὅτι προσελώθησαν ἐπὶ τοῦ ἀμαυροῦ θόλου τῆς Ἁγίας Σοφίας, ὑψουμένου ἐντὸς κυανοῦ στερεώματος, καὶ κατόπιν ἐπὶ τῆς σοβαρᾶς μορφῆς τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου, μὲ τοὺς ἰούλους καὶ τὸν ἐπανθοῦντα μύστακα.

Πρὸ τῆς ὄψεως ταύτης ἰχνογραφήθη ἐπὶ τῶν ὠχρῶν χειλέων τοῦ γέροντος ἐν μειδίαμα ἀνεκφράστου γλυκύτητος καὶ εὐφροσύνης, — καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν πάλιν διὰ τελευταίαν φοράν.

Τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο, ὡς ἐξηκολούθει φωτίζον ἀμυδρῶς καὶ νεκρὰν ἀκόμην τὴν μορφήν του, ἐνέκλειε τὴν μυστικὴν ἐλπίδα, ἥτις ἐμφωλεύει βαθέως εἰς ὄλων τῶν Ἑλλήνων τὰς καρδίας. Καὶ ὡς τὸ ἐνθυμοῦμαι σήμερον μετὰ συγκινήσεως, τίς οἶδεν ἐὰν μίαν ἡμέραν — μεγάλην ἑλληνικὴν ἡμέραν, — δὲν θὰ τον ἐνθυμηθῶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ!

Ἐν Ζακύνθῳ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΓΑΜΒΡΟΥ

Ἦτο λυκόφως ὅτε, κρατῶν τὸν μάρσιπόν μου, ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ἵνα μεταβῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Ἐμελλον νὰ νυμφευθῶ τὴν ἐπιούσαν.

'Ο γάμος εἶνε σοβαρωτάτη μεταβολὴ τοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυσικῶς τῷ λόγῳ, ἡ ἰδέα αὐτὴ κατεῖχεν ἐντελῶς τὸν νοῦν μου. Ἐλάτρευον τὴν μνηστὴν μου καὶ ἠγάπων τρυφερότατα τὴν μητέρα μου, ἥτις ὅμως μοὶ ὠμίλει περὶ τοῦ γάμου μου ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ τῆς κηδείας μου, ὅπερ δὲν ἦτο καθόλου εὐάρεστον δι' ἐμέ.

Ἦ μνηστὴ μου ἦτο κόρη τοῦ μακαρίτου στρατηγοῦ Φ* καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχον εἰσεῖτι παρέλθει δύω ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου του, ἡ πενθερά μου ἐπεθῶμιε ἵνα ὁ ὁ γάμος τελεσθῆ ἐν στενωπῶν οἰκογενειακῶ κύκλῳ, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ Ἐμμα μου ἦτο τῆς αὐτῆς ἰδέας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἀναχωρήσωμεν τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου μας, ἵνα διέλθωμεν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος ἐν τῇ ξενίᾳ, ὃ δὲ γάμος δημοσιεuth τὴν ἐπιούσαν μόνον τῆς ἀναχωρήσεώς μας.

Μετέβαινον μόνος, ἵνα τελέσω τοὺς γάμους μου. Ἦ μήτηρ μου, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου, ἀντὶ πάσης ἄλλης εὐχῆς, μοὶ εἶχεν εἶπει:

— Σοὶ εὐχομαι, παιδί μου, νὰ μὴ μεταμεληθῆς.

Ἦ μήτηρ τῆς Ἐmmas μου κατοίκει εἰς ἑπαυλὴν τινα παρὰ τὸν Τάμεσιν καὶ ἐπειδὴ ὁ γάμος μας, ὡς προσέπων, εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν ἐπιούσαν, ἤμην ἠναγκασμένος νὰ διανυκτερεύσω καθ' ὁδόν. Εἶχον προτιμήσει νὰ μεταβῶ περὶ ἐκ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ἐνῶ ἔβαινον βραδέως θαυμάζων τὸ μαγικὸν τόπετον, ὅπερ ἐξετυλίσσετο ἐνώπιόν μου, παρετήρησα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἄνθρωπον, καθήμενον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ, ὅστις ἐνητχολεῖτο ἀποκόπτων μικρὰ τεμάχια, ἅτινα ἔρριπτεν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ εἶτα ἀνεχώρησε ταχεῖ βήματι.

— Ἀναμφιβόλως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ εἶνε τρελλός, εἶπον κατ' ἐμαυτόν.

Ὅτε δὲ ἔφθασα εἰς τὸ μέρος ἐνθα πρὸ μικροῦ ἴστατο ὁ ἄγνωστος, παρετήρησα ὅτι εὐρίσκειτο ἐκεῖ ὁ παλαιός μου φίλος Κάθαμ, δεινὸς δημοσιογράφος. Ἐγνώριζον καλῶς ὅτι ἂν μὲ ἀνεκάλυπτε θὰ μὲ ὑπεχρέου νὰ τῷ διηγηθῶ ὅχι μόνον

τὰ κατ' ἐμέ, ἀλλὰ καὶ πάντων τῶν γνωρίμων μου. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὸν ἀποφύγω μεταβαίνων κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ δειπῶν ἐν αὐτῷ. Ὑπέρτης τις ὑποκλινέσθαι μὲ ὑπεδέχθη εἰς τὴν εἴσοδον, ἀλλ' ἐνῶ μετέβαινον ἀμέριμος ἔν' ἀναπαύσῃ, προσέκοψα αἰφνης ἐνώπιον τοῦ σοβαροῦ γραμματικῶς τοῦ ξενοδοχείου, ὅστις μετὰ περιφρονητικοῦ βλέμματος, μοὶ παρουσίασε τὸ βιβλίον τῶν ξένων ἵνα γράψω τὸ ὄνομά μου. Οὐδόλως εἶχον λάθει ὑπ' ὄψει μου τὸν τόπον αὐτόν, ὅστις θὰ μὲ προσέδιδεν εἰς τὸν Χάθαμ, ἀλλὰ μοὶ ἐπήλθε, ἀμέσως ἀρίστη ἰδέα πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὀχληρᾶς συναντήσεως. Οὐδεὶς μ' ἐγνώριζεν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκείνῳ καὶ ἴσως δὲν θὰ ἐπανηρχόμην ποτὲ πλέον, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ σημειώσω εἰς τὸ βιβλίον ἕτερον ὄνομα, ἵνα ἐξαπατήσω τὸν ὀχληρὸν φίλον μου· καὶ ἐπειδὴ οὐδὲν ὄνομα μοὶ ἐπήρχετο κατὰ νοῦν ἔγραψα τὸ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ εἶχον εὐρεῖ καθ' ὁδόν, ἥσυχος δὲ καὶ ἐτυχεῖς ὅτι ἀπέφυγον τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Χάθαμ, ἀνῆλθον ἐπὶ τὸ δωμάτιόν μου καὶ διέταξα τὸν ὑπέρτην νὰ μοῦ κομίση ἐκεῖ τὸ δεῖπνον μετὰ καλοῦ οἴνου Μαδέρας, ἀφοῦ δ' ἐξεπλήρωσε πιστῶς πάσας τὰς διαταγὰς μου, τὸν παρεκάλεσα νὰ μὲ ἀφυπνίσῃ ἐγκαίρως τὴν πρωΐαν ἵνα προσήξω τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς 6 π. μ.

Ἐκοιμώμην ἀρετὴν ἤδη ὥραν, ὅτε ἰσχυρὸς κτύπος μὲ ἀφύπνισεν, ἀμέσως ἐσυλλογίσθην ὅτι θὰ ἐπλησίαζεν ἡ ἕκτη καὶ ὅτι ὁ ὑπέρτης ἐφρόντισε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἐντολὴν μου, ἀλλ' ἡ πρωΐα μοὶ ἐράνιετο λίαν σκοτεινὴ καὶ ἀνάψας κηρίον, παρετήρησα τὸ ὠρολόγιόν μου, ὅπερ ἐδείκνυε μάλιστα τὴν τρίτην. Ἀλλὰ καὶ ἕτερος κτύπος ἐπὶ τῆς θύρας μὲ ἠνάγκασε νὰ ἐγερθῶ.

— Ποῦς εἶνε; ἐκραύγασα.

— Ἐγὼ, κύριε· μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ὑπέρτης.

— Σὲ διέταξα νὰ μὲ ἐξυπνήσῃς ἐγκαίρως διὰ νὰ φθάσω τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν ἕξι καὶ ὄχι εἰς τὸ μέσον τῆς νυκτός.

— Μάλιστα, κύριε, βεβαιότατα, κύριε, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀμαξοστοιχίας· σὰς ζητεῖ ἕνας κύριος.

Πρὸς στιγμὴν ἐπίστευσα ὅτι ὁ Χάθαμ μὲ εἶχεν ἀνεκαλύψει καὶ ἐκ τῆς δημοσιογραφικῆς του μανίας εἶχε προδῆ πέραν τοῦ δέοντος.

— Εἰπέ εἰς τὸν κύριον αὐτόν ὅτι κοιμῶμαι.

— Τοῦ εἶπον, κύριε, ὅτι κοιμᾶσθε, ἀλλὰ μοὶ ἀπήτησε, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ σὰς ἐξυπνίσω.

— Λοιπὸν εἰπέ του νὰ ὑπάγῃ νὰ κοιμηθῇ καὶ τὸ πρωὶ θὰ τὸν ἐνταμώσω.

— Πιὸ καλὰ, κύριε, ἀπήτησεν ὁ ὑπέρτης.

Ἀλλὰ μετὰ τινος στιγμᾶς ἐπέστρεψε πάλιν καὶ μοῦ εἶπεν:

— Ὁ κύριος ἐκεῖνος, λέγει ὅτι πρέπει ν' ἀνοίξετε ἀμέσως τὴν θύραν σας, κύριε.

— Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ διαταράξετε τοὺς ξένους μου. Τὸ καλλίτερον καὶ διὰ τοὺς δύο θὰ εἶνε ν' ἀνοίξετε τὴν θύραν.

Ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Χάθαμ δὲν ἦτο εὐκαταπρόσητος.

— Δὲν σὰς δίδω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ διαταράξετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἶνε νύκτα καὶ θέλω νὰ κοιμηθῶ. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ὁ κύριος, περὶ τοῦ οὐοῦ μοὶ λέγετε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζῆτῃ χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ, εἰσάχθε τὸν.

Ἠγέρθην λοιπὸν, ἔστρεψα τὸν σῶτην καὶ πάλιν ἐξηπλώθην ἐπὶ τῆς κλίνης μου περιμένων τὸν ἀδιάκριτον φίλον μου.

Βραβεῖα βήματα ἠκούσθησαν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ δύο ἄνθρωποι, κρατοῦντες λαχνίαν, εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ὁ εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν, κλείσας τὴν θύραν, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτῆς, ἐνῶ ὁ ἕτερος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην μου.

Ἀμέσως μοὶ ἐπήλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἦταν κλέπτει. Ἐκτίθεινον φέρων μαζί μου μέγχα χρηματικὸν ποσὸν καὶ ἐνεθυμήθην ὅτι εἰς κάποιον τὸ ἀνεκοίνωσα ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ. Ὁ πολυτίμος μου μέροσιπος — ὅστις περιεῖχε χρῆματα, χρῶμα γραφ, τὸν νομικὸν δακτύλιον καὶ ἐν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν, ὅπερ εἶχον ἀγοράσει διὰ τὴν προσφιλῆ μου Ἐμμα — ἔκειτο πλησίον μου, τὰ δὲ πιστόλια μου εἶχον, εὐτυχῶς, ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν μου.

Ἦρξαται τὰ πιστόλια καὶ ἠτοιμαζόμην νὰ ὑπερασπίσω τὴν ζωὴν μου καὶ τὰ χρήματά μου, ἀλλ' ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ μὲ ἀρῶπισαν. Εἶς ἐξ αὐτῶν μοὶ ἀπήρεσε τὰ πιστόλια, ὁ δὲ ἕτερος μοὶ ἔδασε τὰς χεῖρας· καὶ εἶτα ἕστη ἐνώπιόν μου κρατῶν περιστροφῶν ἀνὰ χεῖρας.

— Βοήθειαν, ἐκραύγασα, δολοφόνει, ληστὰί με ληστεύουν καὶ θὰ μὲ φονεύσουν. Βοήθειαν! Βοήθειαν!

— Φίλιππε μοὶ κύριε, μοὶ εἶπεν ὁ ξενόδοχος· εἰσελθὼν, οὐδόλως θὰ ἐλαφρόνιστε τὴν θέσιν σας ἐν κατατρέφετε τὴν ὑπόληψιν τοῦ ξενοδοχείου μου.

— Εἶνε ἀδύνατον, ἐκραύγασα, νὰ εἶσθε καὶ σὰς σύμφωνος με τοὺς ληστὰς.

— Ληστὰς! ἀνέκραξεν ὁ τὸ περιστροφῶν κρατῶν. Ἡμεῖς ὄργανα τῆς ἐξουσίας καὶ ἤλθομεν διὰ νὰ σὰς συλλάβωμεν· τὸ γνωρίζετε πολὺ καλὰ, εἶνε μία ἐδδομὰς ποῦ σὰς ἀναζητοῦμεν.

— Ὁργισαί τῆς ἐξουσίας, εἶπον μετ' ἀπορίας, ἀλλὰ τότε διαπράξατε μίαν ἀπὸ τῆς συνήθεις ἀνοησίας, διότι μὲ συλλαμβάνετε ἀντὶ ἄλλου.

— Ἐκάλειτε λοιπὸν λάθος πῶς ἐγράψατε τὸ ὄνομά σας: *K. Μίττλ* εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων.

— Περὶ αὐτοῦ λοιπὸν πρόκειται...

— Ἀκόμη ὑποκρίνεσθε ἀγνοίαν; Ἐῖχον σχεδὸν ἀπειληθῆ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀνεκαλύπτομεν, ὅτε εἰς ἐκ τῶν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ διαμενόντων, ὁ κύριος Χάθαμ, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τί ἐζητοῦμεν τότες ἡμεῖς, μὰς εἰδοποίησεν ὅτι εἶχε ἴδει τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων.

— Ὁ ἀνόητος Χάθαμ λοιπὸν μὲ καταγγέλλει· καὶ ποῖον εἶνε τὸ ἔγκλημα διὰ τὸ ὅποιον κατηγοροῦμαι.

— Κατηγορεῖσθε ἐπὶ πλαστογραφίᾳ.

— Πλαστογραφία; Ὁμολογῶ ὅτι ἔγραψα ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδιοῦ μου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἡ πράξις μου ἐκείνη θὰ ἐπέφερε τοιαύτας συνεπείας.

— Θὰ ἰδῆτε ἀργότερον ὅτι τὸ παιγνίδιον αὐτὸ εἶνε πολὺ δαπανηρὸν.

— Θὰ σὰς εἶπω διατὶ μετεχειρίσθη τὸ μέσον αὐτό. Ἐπεθύμουν...

— Σιωπῆ, ἀνέκραξεν ὁ ἕτερος, δὲν εἶνε καιρὸς δικαιολογήσεων, κύριε Μίττλ.

— Ὁνομάζομαι Λάμπ, Φίλιππος Λάμπ.

— Πολλὴ ἀργὰ ἐπενοήσατε αὐτὸ τὸ παιγνίδιον. Τώρα πρὸ ὀλίγου μόνος σας ὁμολογήσατε ὅτι ἐπλαστογράφησατε. Ἐλάτε μαζί μας· ἐνδύθητε γρήγορα.

— Δὲν ἐνοῶ τί λέγετε.. θέλετε νὰ μὲ φυλακίσετε, διότι ἔγραψα ἄλλο ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἰδιοῦ μου εἰς τὸ βιβλίον τῶν ξένων. Δὲν εἶχον κακὸν σκοπὸν. θὰ σὰς εἶπω ἀμέσως διατὶ τὸ ἔπραξα.

— Ἀφήσατε τὰς φουαρίας, γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι ζητοῦμεν νὰ σὰς συλλάβωμεν, διότι ὑπεγράψατε πολλὰ συναλλάγματα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἰσαὰκ Λεύη τραπεζίτου.

— Οὐδέποτε ἔπραξα, κύριοί μου, αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγετε, οὔτε εἶδον ποτὲ συναλλαγματικὴν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

— Αὐτὸ εἶνε περιέργον, ἀφοῦ ἐπὶ τόσα ἔτη διετελέσατε ταμίας του.

— Ἐγὼ δὲν ἔκαμα ποτὲ τὸν ταμίαν. Ἄ! τώρα ἀρχίζω νὰ ἐνοῶ. Καταδιώκετε τὸν πλαστογράφον Μίττλ.

— Βέβαια· καὶ μεγάλη σας μάλιστα ἡ εὐφυΐα νὰ τὸ ἐνοήσετε τόσον γρήγορα.

— Καὶ μὲ ἐξελάβατε δι' αὐτόν. Ὁμολογῶ, ὅτι διέπραξα ἀνοησίαν νὰ γράψω ξένον ὄνομα, ἀλλὰ, σὰς βεβαιῶ, ὅτι ὀνομάζομαι Φίλιππος Λάμπ, ὅτι συνεργάζομαι μετὰ τοῦ πατρὸς μου ἐν Λιβερπούλ καὶ ὑπανδρεύομαι αὔριον. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ζητεῖτε.

— Δὲν ἐπιθυμῶμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ σὰς μὴ ζητεῖτε νὰ ἐξαπατήσετε γέρον-λόκους σὺν καὶ ἡμῶν. Ἐλάτε γρήγορα μαζί μας.

Οὐδὲν εἶχον νὰ φρονηθῶ· ἤρκει μόνον νὰ τεθῶ εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τὸν Ἰσαὰκ Λεύην καὶ θὰ μὲ ἠλευθέρουν αὐτοστιγμῆ. Ἀλλ' ἀργοπορία τοιαύτη, ἀναδύλλουσα τὸν γάμον μου, δὲν μὲ συνέφερε καθόλου, καὶ ἡ ἔμμη μου θ' ἀνησῶχε πολὺ. Μοὶ ἐπήλθε πάραυτα ἡ ἰδέα νὰ προσκαλέσω τὸν Χάθαμ, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ταυτότητός μου.

— Ξενόδοχε, ἀνέκραξα, σὰς παρακαλῶ εἰπέτε εἰς τὸν κύριον Χάθαμ, ὁ ὁποῖός με γνωρίζει, νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Κάποιος συνένοχος, πιθανῶς.

— Ὅχι, ἀπήτησεν ὁ ξενόδοχος. Ὁ κύριος Χάθαμ ἔρχεται ἐδῶ κατ' ἔτος καὶ τοὺς γνωρίζει ὅλους.

— Ὑποθέτω ὅτι θὰ εἶνε πρόφασις διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ κατηγορούμενος καιρὸν. Μὴ ἀνησῶχετε τὸν κύριον Χάθαμ, χωρὶς αἰτίαν.

— Ἀλλ' ὁ ὑπέρτης, οὐτινος τὴν εὐφυΐαν ἤρχισα νὰ ἐκτιμῶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, καὶ ὅστις πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἔλαβε τὸν λόγον:

— Ὁ κύριος Χάθαμ, κύριε, εἶπεν, εἶνε κάτω, καὶ ζητεῖ πληροφορίας διὰ τὰ ιατρῆξαντα ἀπὸ τὸν μικρὸν ὑπέρτην. Ὁ κύριος Χάθαμ ἐνδιαφέρεται πολὺ δι' ὅ,τι συμβαίνει ἐδῶ, κύριε.

— Παρακάλεσε τὸν λοιπὸν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῆς, ὁ Χάθαμ εἰσῆρχετο, οὐδέποτε ὑπέθεσα ὅτι θὰ ἠγχαριστοῦμην βλέπων τὸν Χάθαμ, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠγαλλώμην. Αἱ πρώται τοῦ λέξις ἦσαν αἱ ἐξῆς:

— Φίλιππε μοὶ. Τί τρέχει... Εἶς καλὸς νέος ὡς σὺ, νὰ ἔχῃς δοσοληφίας μετὰ τὴν δικαιοσύνην, διηγηθῆτέ μοι τί τρέχει.

Τῷ διηγήθην διὰ ραχέων τὰ διατρέξαντα περὶ τῆς ἐπιθυμίας μου τοῦ νὰ μείνω ἀγνωστος, ἵνα μὴ δημοσιεῖθῃ ὁ γάμος μου εἰμὴ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν μου καὶ περὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου, ὅπερ ἦρα καθ' ὁδόν.

Ἡ διηγήσις μου ἐτάραξε τὸν Χάθαμ, πρὸ πάντων διότι πρῶτος αὐτὸς ἠτύχησε νὰ μάθῃ νέα, ἅτινα πάντοτε ἐθεώρει πολυτίμα καὶ οἱ κλητῆρες μὲ ἀφῆκαν ἐλεύθερον μετ' ἴσης· εὐχαριστήσεως, μετ' ἧς μολοσοδὸς ἀφίνει νὰ τῷ ἀπαίρεσται τοῦ στόματός του τεμάχιον κρέατος.

Ἀνεχώρησα μετὰ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς 6 καὶ ὁ Χάθαμ μὲ συνάδευσε μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Νομίζω ὅτι οὐδεὶς γάμος ἀνηγγέλη διὰ τῶν ἐφημερίδων ταχύτερον τοῦ ἰδιοῦ μου. Ὁ Χάθαμ ἐφρόντισε νὰ ἀνακοίνωσῃ παντοῦ τὸ συμβάν μου, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἄπαιται αἱ ἐφημερίδες περιεῖχον ἀφήγησιν τῶν συμβάντων μου καὶ ὅλοι οἱ φίλοι μου μὲ ἐπισκέφθησαν. Ἡ πρώτη ἐφημερίς, ἣτις περιέπεσον εἰς χεῖράς μου ἐν Παρισίῳ περιεῖχεν ἄθρον ἐπιγραφόμενον:

ΓΑΜΒΡΟΣ ΕΠΙΘΥΜΩΝ ΝΑ ΤΑΞΕΙΔΕΥΣΗ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

Ἐν Βερολίμῳ δὲ ἕτερά ἐφημερίς περιεῖχεν ἕτερον ἄθρον ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΓΑΜΒΡΟΥ

ACHILLE

[Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶν περιοδικῶ «Tit-Bits»].

ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ «ΕΚΚΛΗ

ΕΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ
ΝΟΥ - ΣΟΦΙΑΣ

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ὁ ὑποπλοίαρχος Φριδερίκος Πλεμὸν ἀνέλαβε τὴν φυλακὴν τοῦ κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωΐας. Ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ θωρακίου τῆς γεφύρας ἔβλεπε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ἦτο λαμπρὰ ἡ ἀνατολὴ ἐκείνη. Μόλις ἡ ἡὼς εἶχε λευκάνει τὸν ὀρίζοντα καὶ εὐθέως, κατὰ τὸ ἀόριστον αὐτοῦ πέρασ, ἀνεφάνη κηλὶς κιτρινή. Γραμμὴ χιονώδης, ἐξ ἧς ἀνήρχοντο ἄτμοι οὐμίχλης, διεγράφετο ἤδη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὠχροτάτου οὐρανοῦ. Ἡ θάλασσα γαλήνιος καὶ λεία ἐκοιμάτο· τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο κατάλευκον. Αἴφνης τὸ ἄνω τόξον τοῦ φωτεινοῦ δίσκου ἔψαυσε τὴν ἀκροτάτην γραμμὴν. Ἡ κιτρινὴ κηλὶς ἐξήστραψεν ὡς αἰφνίδιος διάχυσις χρυσοῦ ἀναελυμένου. Πάραυτα οἱ ἄτμοι διεχύθησαν πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ ὅλη ἡ θάλασσα ἐκάπνισεν ὡς ὑπερμεγέθης λέβης. Ταῦτοχρόνως τὰ ὕδατα καὶ ὁ οὐρανὸς ἐκυάνισαν· ἀργυραῖ ρυτίδες διέδραμον μετὰ τῆς πρωΐνης αὔρας τὴν κάτω ἐπιφάνειαν καὶ ὄξέα νεφύδρια διηυλάκωσαν τὸν ἄνω θόλον. Εἰς πᾶσαν πτυχὴν τοῦ κυανοῦ αἰθέρος ἐκυμάνθη ὁ σπινθηροβόλος ὀλκὸς μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἐρυθρὸς πυριφλεγῆς δίσκος ἀνέλαβε τὴν κυριαρχίαν του. Ἦτο ἤδη ἡμέρα.

Ὁ Πλεμὸν πολλάκις εἶχεν ἴδει τὸ τοιοῦτο θέαμα. Παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Κίνας, ἐν τῇ βραεῖα νάρκη τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ ἐν τῇ φαιδρᾷ φρικιάσει τῶν Ἀτλαντικοῦ εἶχε θεωρήσει τὴν αἰωνίως γοητευτικὴν εἰκόνα ταύτην· οὐδέποτε ὅμως ἐδοκίμασε τὴν παράδοξον ταραχὴν ὑπ' ἧς κατείχετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν ἀπότομον τῆς καρδίας συγκίνησιν, τὴν προοιωνιζομένην ἀγνωστον μέθην.

Καὶ ἡ συγκίνησις εἰσέδυσεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἄνευ αἰτίας, ἄνευ προφάσεως κἂν τινός. Διατί τὴν πρωΐαν ἐκείνην ὁ ὄρμος τῆς Βιλλεφράνσης ἐνεποίει αὐτῷ τὴν ἐντύπωσιν ὀπτασίας παραδείσου; Διατί ἠσθάνετο ἐντὸς αὐτοῦ ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἰστάμενος πρὸ τῶν λευκῶν ἐκείνων βράχων, ἰσχυρόν τὴν κορυφὴν καὶ περιβαλλομένων εἴτα βραδέως εὐρύν ἐκ πορφύρας μανδύαν; Διατί οἱ διάφοροι κρότοι τῆς ἐξεγειρομένης ζωῆς ἔφθανον μέχρι τῆς ἀκοῆς του ὡς διακεκομμένα μέλη ἁρμονίας; Ἡ ἐκ τῆς αὐγῆς ἐκείνης μέθη ἐπέδρα καὶ σωματικῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἠσθάνετο τοὺς μὴνιγγὰς του πάλλοντας καὶ τὸ αἷμα του ταχύτερον κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας. Ἐνεκα τῆς διαστολῆς τῶν πόρων του ἐξάλιζετο καθιστάμενος εὐαίσθητος εἰς πᾶσας τὰς πρωΐνας εὐωδίας. Ὡσφραίνεται τὴν ὁσμὴν τῶν παρὰ τὴν παραλίαν παντοίων ἀνθέων, τ' ἀρώματα τῶν ρόδων τὸ διακεχυμένον εἰς τὰ ὑγρὰ ἐκ τῆς δρόσου φυλλώματα. Κύπτων δὲ ἀπὸ τοῦ θωρακίου ἡδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ διασυγῆς ὕδωρ περιπαθῶς ἀποχανουόμενον περὶ τῶν καταφράκτων τοῦ πλοίου ἐξάλων. Τὸ θωρηκτὸν οὐ ἐπέβαιναν ἐφαίνετο οἰνοειτέρας κοιμώμενον. Μόλις ἡ πνοὴ τοῦ σιδηροῦ στήθους του ἐξήρχετο διὰ τοῦ ἐξακοντιζομένου λευκοῦ ἄτμου. Τὸ ἐν ὑψηρῆσιν μέρος τοῦ πληρώματος ἠσχυλεῖτο πανταχοῦ περὶ τὴν ἐργασίαν, σμήχον, καθαῖρον, στιλβῶν, ἀναρτῶν τῆδε κἀκεῖσε μετὰ προθυμίας καὶ ζέσεως ἀσυνήθους.

Τῷ ὄντι ὁ Ρισελιέ, ναυαρχὸς τῆς μοίρας τῶν γυμνασιῶν, εἶχε παράδοξον τὴν ὄψιν. Ἀπὸ τῆς προτεραίας παρουσίας τὴν διακόσμησίν του, διακόσμησιν πολύχρου ἐκ σημάτων λαμπρῶν, ἐκ στιλπνῶν ἐπισειόντων καὶ πλατανίζουσῶν σημαίων. Σκιας ἐκάλυπτε τὸ κατάστρωμα. Τὴν καταβίβασθεισαν καὶ ἐξαφανισθεῖσαν καπνοδόχην ἀντικατέστησεν ἐξέδρα διὰ τὴν μουσικὴν. Τὰ χαλύβδινα τηλεβόλα, τοποθετημένα παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἀνὰ δύο προσέβλεπον ἄλληλα ἐκ βάθους τῆς ἑαυτῶν κοιλότητος.

Στέφανοι καὶ ἔγκαρπα ἀνθέων ἀνήρτητο εἰς τοὺς κιλλίβαντας, εἰς τοὺς πασσάλους, περιβάλλοντες τὴν βᾶσιν τῶν ἰστῶν μὲ τὰς χλοεράς ἀλύσεις των. Τὸ κατάστρωμα διεφαίνετο στιλπνὸν ὡς δάπεδον αἰθούσης χοροῦ, τὰ ὀρειχάλκινα μέρη ἐφείλκυον τὰς εἰσέτι πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀντανκλῶντα αὐτὰς κατὰ πᾶσας τὰς διευθύνσεις.

Εἰς τὴν ἐτέραν πλευρὰν πρὸς τὴν παραλίαν δυτικῶς ἡ σκιὰ τοῦ πλοίου ἐμηκύνετο ἀπὸ τοῦ τερατώδους ἐκείνου σκάφους, ἀπὸ τοῦ μηχανήματος ἐκείνου τοῦ τόσο βραχέος ἔνεκα τῶν διαστάσεων καὶ τόσο ταχέος εἰς τὰς κινήσεις. Τὸ ὑπερμεγέθεις θωρηκτὸν λικνιζόμενον ὑπὸ τοῦ κύματος διεγράφετο ἐν ὅλῃ τῇ εὐκρινείᾳ τῶν γραμμῶν του ἐπὶ τῆς σπινθηροβούσης ἐπιφανείας. Δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐξόπισθέν του, ἕτερα θωρηκτὰ εὐσεβάτως ἐμιμοῦντο τὴν σιγὴν του καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν αὐτὴν ζώην.

Περὶ τὴν ἕκτην ὥραν εἰς ἄλλος ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν ρεμβάζοντα καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Σήμερον λοιπὸν εἶνε ἡ ἐπίσημος ἡμέρα! εἶπε μετὰ φωνῆς φαιδρᾶς.

Ὁ Πλεμὸν ἐστράφη.

Ὁ λαλήσας ἦτο συνάδελφος, φίλος, ὑποπλωτάρχης ὡς αὐτός, ἐκαλεῖτο δὲ Παῦλος Κεργόρν.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξύ τῶν ἀνδρῶν ἦτο φανερά.

Ὁ Κεργόρν ἦτο βραχύσωμος, εὐρύνωτος, στιβαρὰν ἔχων τὴν κατασκευὴν. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐμκρτύρουν σθεναρὰν ρώμην, ὁ ὡσεὶ ταύρου τράχηλός του, αἱ καμπύλαι κνημαὶ του, αἱ παχειαὶ του παλάμαι. Τὸ ὄψωσόν ἐρυθρὸν πρόσωπόν του, πλατὺ καὶ στρογγύλον, ἀπέπνεεν εἰλικρινεῖαν καὶ φαιδρότητα, μειδίαμα δὲ κατηύγαζεν αὐτό.

Ἦτο ναυτικὸς ἐκ φύσεως, ἀλλὰ ναυτικὸς ὑποδεεστέρως τάξεως ἐπιτήδειος εἰς τὸν χειρισμὸν, μεθοδικός, ἄνευ φόβου, ἀλλὰ καὶ ἄνευ πρωτοβουλίας.

Ὁ ἕτερος ἀπεναντίας ἦτο ἡ προσωποποίησης τῆς ὑπερφάνου ὑπεροχῆς τῆς διανοίας. Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ κοινοῦ. Τὸ σῶμά του ἦτο ἐξικίσιον τὴν κατασκευὴν· ἡ κεφαλὴ του ἦτο ἀρρενωπὴ, ἐκφραστικὴ, ὠραία ἐν τῇ κανονικότητι αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὰς μαρμαρώδεις αὐτῆς γραμμάς ἦτο ἐγκεχαραγμένη ἡ τραχύτης τοῦ ἐργώδους βίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, καλυπτόμενοι ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων, εἰνον πῦρ κρῦφιον εἰς τὸ βάθος τοῦ ὄφρυακοῦ τόξου. Τὸ ὄψωσόν μελαγχολικὸν στόμα του ἔφερε τὴν σφραγίδαν δοκιμασιῶν, ἄς ἀνδρικῶς εἶχεν ὑποστῆ.

Ὁ βλέπων τοὺς δύο τούτους ἀξιωματικοὺς ἀμέσως ἐνόησε ὅτι ὁ πρῶτος ἦτο ἐκ φύσεως πεπλασμένος διὰ τὴν ἡρωϊκὴν ὑπακοήν, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὰς ὑπερόχους ἀποφάσεις.

— Ἐπίσημος ἡμέρα τῷ ὄντι! ἀπήντησεν ὁ Πλεμὼν φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Αἶ!.. μὲ τί τρόπον τὸ λέγεις αὐτό!.. Μήπως βαρύνεσαι; Σὲ δυσχερεστεῖ αὐτὸς ὁ χορός; Καὶ ὅμως σ' ἐγνώρισα πάντοτε ἐμμανῆ χορευτὴν.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ σήμερον δὲν εἰξεύρω τί αἰσθάνομαι... Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλτατέ μου Κεργὼν, φοβοῦμαι...

— Φοβεῖσαι!.. Τί φοβεῖσαι;

Ὁ Πλεμὼν ἔτυψεν ἐλαφρῶς τὸν ὄμῳ του.

— Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγώ. Προσκαλοῦν τὸ μειδίαμα αὐτὰ τὰ πράγματα. Σὺ δὲν πιστεύεις; εἶσαι ἀδιάφορος. Ὅπως δὴποτε ὅμως ἔχω προαίσθημα ὅτι θὰ μοῦ συμβῆ συμφορὰ.

Ὁ Κεργὼν ἐκάγχασεν.

— Συμφορὰ! σήμερον; εἶπε. Θὰ ἐτρελλάθης βέβαια. Αὐτὸ δὲ εἶνε συνειθισμένον εἰς σέ. Τί συμφορὰ θέλεις νὰ σοῦ συμβῆ; Τὸ πολὺ πολὺ νὰ προσφέρῃς τὸν βραχίονα εἰς καμμίαν ἠλικιωμένην καὶ χονδρὴν κυρίαν, ἢ ὅποια ἐπιθυμῆ νὰ ξανα-νιώσῃ. Κατ' εὐτυχίαν θὰ εἶμαι παρὼν ἐγώ. Εἰξεύρεις ὅτι χορεύω ὡσὰν σβούρα. Ὅταν βαρυνθῆς τὴν χορευτριά σου, μοῦ κάμνεις νόημα ἔτσι — καὶ ἐκάμυσε τὸν ὀφθαλμὸν. Εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ νομάρχου εἰς τὸ Τουλῶν, ἐπέτυχα τρεῖς γάμους, χωρὶς νὰ κάμω ἄλλον κόπον παρὰ νὰ στριφογυρίζω ταῖς μητέρας!...

Ἦσαν τόσο ἐύθυμοι οἱ λόγοι του, ὥστε ἡ ἰλαρότης μετεδόθη καὶ εἰς τὸν Πλεμὼν.

— Ἐξαίρετα! Νὰ ποῦ γελᾷς καὶ σὺ!.. Εἰς τὸν διάβολον ἂς πᾶν τὰ προαισθήματα! Σοῦ εὐχομαι νὰ συναντήσῃς τὴν ὠραιότεραν νέαν τῆς Νικαίας, νὰ τῆς ἀποτείνῃς ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν μὲ τρεῖς λέξεις καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς τρία λεπτά.

Διακόπτων δὲ τὴν ὁμιλίαν του, ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ μόνον. Τί ὄραν ἀρχίζει ὁ χορός; Σὺ θὰ ἐπιτηρῆς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λέμβων, αἱ ὅποια θὰ μεταφέρουν τοὺς προσκεκλημένους ἀπὸ τὴν ξηρὰν;

— Ὅχι. Δὲν εἰξεύρω μάλιστα εἰς ποῖον ἀνετέθη αὐτὴ ἡ φροντίς.

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ, φίλε μου. Νὰ χορεύῃ κανεὶς, ἔστω, μὲ ὄλην τὴν ζέστην. Ἀλλὰ νὰ κουβαλῇ κανεὶς ἐπάνω ἓνα σωρὸν ἀγνώστους ἀνθρώπους, αὐτὸ ὄχι!

Καὶ ὁ Κεργὼν ἀπεμακρύνθη μετὰ χειρονομίας, ἥτις συνετέλεσε νὰ ἐξιλαρύνῃ ἐντελῶς τὸν φίλον του.

Αἱ ὄραι ἐν τούτοις παρήρχοντο. Περὶ τὴν μεσημβρίαν πᾶσαι αἱ λέμβοι τῆς μοίρας ἦσαν ἔτοιμαί, ἐλθοῦσαι δὲ ἐτάχθησαν περὶ τὸ Ρισελιὲ ἀναμένουσαι νὰ ὀρμήσωσι πρὸς τὴν ξηρὰν. Ἦδη πλείσταί ταρτάναί, καὶ ὀγκάδες περιεκύκλουν τὰ θωρηκτά. Ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἤκούετο ἡ φλυαρία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Οἱ περίεργοι συνέρρον ῥίπτοντες ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν προετοιμασιῶν.

Εἶτα ὁ πολύχρους αὐτὸς στολισκός ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα παραλάβῃ τοὺς προσκεκλημένους, ὧν τὸ πλῆθος ἐφαίνετο συναθροισθέντων ἐπὶ τῶν βραχιδῶν κατωφερειῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Μπωλιέ. Δύο ἢ τρία ἀτμόπλοια, ἐλθόντα ἐκ Καννῶν καὶ ἐκ Μαντῶν, διερχόμενα ἐκ Μονακῶν, ἐστάθμευον εἰς τινὰ ἀπόστασιν πεπληρωμένα ἐπιβατῶν. Δὲν ἦτο ἀκόμη ἡ στιγμή τῆς ὑποδοχῆς.

Περὶ τὴν δευτέραν ὄραν ὁ ναύαρχος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του. Ἐρριψε βλέμμα εὐαρεσκείας ἐπὶ τῶν τελευταίων παρασκευῶν, φέρων δὲ μεγάλην στολὴν καὶ περικυκλούμενος ὑφ' ὄλου τοῦ ἐπιτελείου του ἔστη παρὰ τὸν ὀπίσθιον ἰστόν. Παρὰ τὴν κλίμακα νεαροὶ ἀξιωματικοί, κοσμητορες τῆς ἐορτῆς, προητοιμαζόντο καὶ αὐτοὶ νὰ προσφέρωσι τὸν βραχίονα εἰς τὰς προσκεκλημένας κυρίας. Αἱ καρδίαι δὲ βεβαίως ἔπαλλον σφοδρῶς ὅτε ἡ ἐφορκίς, ἡ φέρουσα τὸν νομάρχην τοῦ νομοῦ τῶν Παραθαλασσιῶν Ἀλπεων μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ ἀνώτατος τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ὁ διοικῶν τὴν μοιραρχίαν στρατηγὸς καὶ πάντες οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιω-

τικοὶ ὑπαλλήλοι, παρήλασαν ἐν τάξει πρὸ τοῦ ναυάρχου. Ἀμέσως δὲ αἱ κυρίαὶ ὠδηγήθησαν νὰ καθήσωσιν ὑπὸ τὴν ἀνθοστεφῆ σκιάδα.

Ὅπισθεν τῶν ἀξιωματικῶν ἀπόσπασμα ναυτῶν μὲ τὰ δπλα παρὰ πόδας ἀπένεμε τὰς τιμάς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐνίστε συνωμίλων ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Ζιλδὰ, ἔλεγεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶνε κατὶ στεριανοὶ ἐκεῖ πέρα ποῦ μὲ τὰ ρουχὰ των ἡμποροῦν νὰ σκεπασσοῦν ὄλο τὸ σκαρὶ τοῦ καραβιοῦ μας...

Καὶ ὁ Ζιλδὰ ἀπήντα:

— Ἦθελα, καὶ μὲνε Κλέτε, νὰ σὲ ἰδῶ μὲ τὸ φόρεμα τοῦ νομάρχου! Θὰ ἐφαίνόσουν σὰν σκαντζόχοιρας!

— Ἐσὺ εἶσαι σκαντζόχοιρας, εἶπεν ὁ Κλέτος θυμωθεὶς. Ἐνοια σου καὶ δὲν θὰ ἔκκμα κακὴ φιγούρα.

Ἄλλ' ἦδη ὁ ὑπὸ τὴν σκιάδα χῶρος εἶχε πληρωθῆ. Πᾶσαι αἱ λέμβοι, αἱ ἐφορκίδες, οἱ κέρκουροι, αἱ ἀτμάκατοι καὶ αὐτὰ τὰ ἀλιευτικὰ πλοία εἶχον ἤδη ἀποβιβάσει τοὺς ἐπιβάτας των. Βόμβος συγκεχυμένος ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ ὑπερμεγέθους πλοίου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτοῦ ἐνίστε διεκρίνετο ἡ φωνὴ γυναικὸς ἐκφερούσης ἐπιφώνησιν τινα. Ἐπεσκέπτοντο καὶ ἐξήταζον τὸ θωρηκτὸν ἀπὸ τοῦ κύτους μέχρι τῆς γεφύρας. Διαρκῆς ἐπεκράτει ψίθυρος λόγων καὶ γελῶτων. Τὸ πνεῦμα ἐσπινθηροβόλει εἰς τὰς φιλοφρονήσεις. Τὸ ναυτικὸν ἐθρίαμβευε τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὰ μέλανα ἱμάτια τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἐρυθρὰ πανταλόνια τῶν κατὰ ξηρὰν στρατιωτικῶν ἐφαίνοντο ἐπισθητικῶς ὑστεροῦντα.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε ταχέως, ἐπέστη δὲ ἡ ἐσπέρα, ὅτε ἐμελλε ν' ἀρχίσῃ ὁ χορός. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ χρησιμεύσαντα διὰ τὴν θεατρικὴν παράστασιν θρανία ἐξηφανίσθησαν. Τὸ κατὰ-στρωμα ὑπὸ τὴν σκιάδα μετεβλήθη εἰς λαμπράν, μαγευτικὴν αἴθουσαν. Αἱ αὐτοσχέδιοι πολύφωτοι λυχνιαὶ ἀνήφθησαν. Ἡ λάμψις τῶν κηρῶν καὶ τῶν φανῶν ἐσπινθηροβόλει ἐπὶ τῶν ἐκ χαλύβδος πανοπλιῶν τῶν συνηρμοσθέντων μεθ' ὄλης τῆς δυνατῆς καὶ ἐξαιρετικῆς τῶν ναυτικῶν φιλοκαλίας. Τὰ ἐκ τῆς ἀκτῆς προερχόμενα ἀρώματα συνηνοῦντο μὲ τὰς μεθυστικὰς εὐφδίας τὰς προερχομένας ἐκ τῶν γυμνῶν γυναικείων κόλπων.

Μέθῃ βραδεῖα ἐπεπλανᾶτο ἐπὶ τῆς φιλεόρτου ἐκείνης τύρβης.

Αἱ θυγατέρες τῆς Εὐας, περιεργότεραι καὶ αὐτῆς τῆς κοινῆς αὐτῶν προμήτορος, ἐδοκίμασαν ἢ προσεπάθησαν νὰ δοκιμάσωσι πάντας τοὺς ἀπηγορευμένους καρπούς. Ἐγένοντο πολυάριθμοι κατακτῆσεις τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀδύνατον δὲ εἶναι νὰ ὀρίσῃ ἂν ἡ ξηρὰ ἢ ἡ θάλασσα ὑπέστη τὰς πλείονας ζημίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως τὸ ναυτικὸν διεκρίθη καὶ κατὰ τὸ ἐπακολούθησαν διάστημα τῶν ἑξ μηνῶν, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς μοίρας παρευρέθησαν εἰς πέντε γάμους. Εἰς σημασιόφορος, τρεῖς ὑποπλοίαρχοι καὶ εἰς πλωτάρχης προσέτι, ἰσχυρογυμνῶν ἕως τότε ἐμμένων εἰς τὸν ἀγαμον βίον, ἔκυψαν τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ὕμεναίου, ὅστις, μολονότι ἀνθοσκεπής, εἶνε πάντοτε ζυγός.

Περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Κεργὼν ἐπλησίασε τὸν Πλεμὼν ἀσθμαίνων.

— Οὐφ! εἶπεν ἀπομάσσων τὸν ἰδρώτα, ἡ τετάρτη ἀδιάκριτος πρότασις μοὶ ἐγένετο πρὸ ὀλίγου! Αὐταὶ αἱ μητέρες ἔχουν καλὴ μυρφιδιά, ὄλαι ἐμάντευσαν ὅτι μολονότι δὲν εἶμαι Ἄδωνις, ὡς πρὸς τὴν καλλονήν, ἔχω ἐν τούτοις εἰσόδημα τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων. Καὶ σὺ;... τί σοῦ συνέβη;

— Εἰς ἐμέ;... τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὼν μετὰ μειδίαματος.

Ὁ ἀγαθὸς Κεργὼν δὲν ἦτο ὀξυδερκής, ἀλλως ἤθελε διδῆαι μεγάλην θλίψιν ἐν τῷ μειδίαματι ἐκείνῳ.

Ἄλλ' ἦτο νύξ καὶ τὰ ἐορτάσιμα φῶτα ἦδη ὠχρίων.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν ἀληθῆ εἶχεν εἶπει τὴν πρῶταν. Τὰ προαισθήματά του ἐπραγματοποιοῦντο ἢ «συμφορὰ» εἶχεν ἤδη ἐπιστῆ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΛΛΟΝ ΑΝΤ' ΑΛΛΟΥ

Ὁ κύρ Ἀργύρης μετὰ προφανοῦς σπουδῆς διέερθε τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν :

Κύριον

Ἀργύρην Καλότυχον

πρώην ἐποψήφιον δήμαρχον.

Εἰς ***

εἶτα μορφαίων ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς σεβαστῆς ρινόσου του ἐπιληψίμου καλαισθησίας διόπτρας καὶ συγκεκλινημένους ἀνέγνω :

Ἐν Ἀθήναις τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1889.

Ἀγαπητέ μου Κουμπάρε,

Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ἔχαρην μεγάλως διὰ τὴν καλήν σου ὑγιάν, ἐὰν ἐρωτᾷς καὶ δι' ἡμᾶς χάριτι θεῖα ὑγιαίνωμεν. Διὰ τῆς παρουσίας μου ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγείλω τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν τῶν γάμων τοῦ Κωνσταντίνου μας, οἱ ὅποιοι θὰ γίνων εἰς τὰ μέσα τῆς ἐρχομένης ἐβδομάδος. Δὲν ἔμπορεῖς νὰ φαντασθῆς εἰς τί ἀνησυχίας εὐρισκόμεθα καὶ τί προετοιμασίας ποῦ κάμνει ἡ Κουμπάρα. Νὰ ἴσῃ ἐδῶ τί διασκεδάσει θὰ ἐκάναμε! Ἐπίσης ἔρχομαι νὰ σὲ πληροφορήσω, ὅτι ἡ ἐργασία ἐκείνη ἐτελείωσεν, ὅπως ἤθελεν ὁ Θεός· καὶ ὅτι τὰ κατόπουλα τὰ ἔδωκα εἰς τὸν φίλον...

Μὴ ἔχων ἕτερον σὲ ἀσπάζομαι

Ὁ Κουμπάρος σου
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΝΑΠΟΔΟΣ.

— Ἄν θὰ πάω; Καὶ θέλει ῥώτημα; ἐψιθύρισε ὁ κύρ Ἀργύρης τοποθετῶν τὴν ἐπιστολήν ἐντὸς τοῦ θηλακίου του. Γιὰ νὰ μὴ ποῖα στὴν ἐνηλικίωσιν ἔχασα τὸ παράσημο καὶ τὸ σάκι περιποῖας ἀπὸ τὸν βασιλέα. Ἄν μοῦ τὴν ἔφτιασες περίσου κύρ-Δήμαρχε, φέτος δὲν με γελᾷς!.. κατεργάρη!.. στῆς 18 Ὀκτωβρίου!.. Μὲ τὰ ψέματα μοῦ πῆρες τὴν δημαρχία γιὰ πέντε ψήφους... καὶ τὸ παράσημο, ἀλλὰ τώρα ἄς εἶνε καλά ὁ Κουμπάρος μου, ὁ κύρ Ἀντώνης, ποῦ ἔκανε ὅπως τοῦ εἶπα καὶ με εἰδοποίησεν ἐγκαίρως... Αὐτὸς ἔξερει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἕνα... Τί διάβολο! Εἶνε ὁ ἀρχαιότερος ὑπογραμματοῦς τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐσωτερικῶν...

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μονολόγου τούτου—οὐτινος τὴν συνέχειαν δὲν κρίνομεν πολὺ ἐπωφελεῖ νὰ παραθέσωμεν εἰς ψυχγωγίαν τοῦ ἀναγνώστου—ὁ κύρ Ἀργύρης ἤρξατο διευθετῶν τὰ ἐνδύματά του καὶ τὴν ἐπομένην, διότι ὁ καιρὸς δὲν ἐπῆρκει, ἀνεχώρησεν ἀποκομίζων τὰς πενιχρὰς ἀποσκευάς του, τρία ἢ τέσσαρα «κοτόπουλα γιὰ τὸν κουμπάρο» καὶ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχὰς ἢ τὰ μειδιάματα τῶν συγχωρικῶν του.

Ὁ κύρ Ἀργύρης δὲν ἤρχετο τὸ πρῶτον ἤδη εἰς Ἀθήνας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον περιέβαλλε διὰ πολλῆς ἀγῆλης τὸ ὄνομά του ἐν τῇ κωμοπόλει ἧς ἐπεδείκνυε τὸ δημοτικὸν ἀξίωμα. Ἐγνώριζε λοιπὸν καλῶς τὸν οἶκον τοῦ ἐπιφανοῦς τοῦ Κουμπάρου καὶ, εὐθύς ὡς ἐπάτησε τὸ κονισσαλέον ἔδραμος τῆς πρωτεύουσας, διηυθύνθη ἐκεῖ μετὰ ταχύτητος, εἰς τὴν ὁποίαν δυσκόλως ἠδύνατο ν' ἀνταποκριθῆ ὁ κομίζων τὰς ἀποσκευάς του ἀχθοφόρος.

Τώρα βεβαίως, ἀγαπητέ μοι ἀναγνώστα, δὲν θὰ περιμένῃς τὴν περιγραφὴν τῆς ἰσογείου οἰκίας του κ. Ἀναπόδου, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ με χαρακτηρίσῃς ὡς ἀνθρωπὸν στερούμενον καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀνατροφῆς, ἐὰν δὲν σοῦ προυνεσιάζω τὸν κ. Ἀναπόδον μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Λοιπὸν σοῦ συνιστῶ ἐξ ἀβρότητας πρὸς τὸ ὄρατιον φύλον πρῶτον τὴν κυρίαν Ἀναπόδου, μετερχομένην οἰκιακὰ ἔργα... καὶ πάντα τὰ μέσα, ὅπως συνδιαλλάξῃ τὴν καλαισθησίαν μετὰ τοῦ προσώπου τῆς καὶ τῶν τεραστίων διαστάσεων τοῦ σώματός τῆς. Δεύτερον σοῦ συνιστῶ τὸν κ. Ἀναπόδον, ἐργατικώτατον ὑπάλληλον, βραχύσωμον καὶ ἰσχυρὸν ὡς βουλευτὴν διαρκῶς ἀντιπολιτευόμενον. Μετὰ τούτους σοῦ παρουσιάζω τὸν κ. Κωνσταντῖνον,

εἰκοσαετῆ νέον, υἱὸν τοῦ ἐπεράστου ζεύγους τῶν Ἀναπόδων καὶ ἐμποροῦπάλληλον, πεπρικοισμένον δι' ὅλης τῆς εὐγλωττίας τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ὄνειροπολοῦντα τὴν σύστασιν ἰδίου καταστήματος φιλικῶν μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου του. Περὶ ὑπηρετῶν οὐδεὶς λόγος. Πάντες ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κ. Ἀναπόδου ἠσθάνοντο τὰς δυνάμεις τῶν ἀρκούντως ἰσχυρὰς, ὥστε νὰ τρώγῃσι τὸν ἄρτον ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου τῶν. Ἐὰν θέλῃς σοῦ συνιστῶ, ὡς ἐκ περισσοῦ, τὸν Ποσειδῶνα, μικρὸν κύνα, τοῦ ὁποῖου τὸ τρίχωμα οὐδέποτε ἤλθεν εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ τοῦ σώματος καὶ οὐτινος ὁ στόμαχος—ἰσχυρότερος καὶ τοῦ στρουθοκαμήλου—ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν Ἀστυνομίαν, διότι εἶχεν ἀποδείξει τετραγωνικῶς, ὅτι τὸ εὐπεπτώτερον πρᾶγμα δι' αὐτὸν ἦτο ἡ στρυχνίνη.

Αἱ ὀξεῖαι καὶ παρατεταμέναι ὑλακαὶ τοῦ νεωτέρου τούτου Κερβέρου τῆς οἰκίας Ἀναπόδου ἦσαν τὸ πρῶτον «καλῶς ὄρισες», ὅπερ ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν κ. Καλότυχον, μόλις πατήσαντα τὴν αὐλειὸν θύραν.

— Σκασμὸς βρωμόσκυλο, ἀκούεται μία φωνὴ ἐκ τοῦ μαγειρείου καὶ φαίνεται ἐν τῷ παραθύρῳ ἡ μορφή τῆς κ. Ἀναπόδου θελούσης νὰ ἴδῃ ποῖος εἶνε ὁ δύσμοιρος ἐκεῖνος ἐπισκέπτης, ὅστις ἐνέβαλεν εἰς τοιοῦτον πειρασμὸν τὰ φωνητικὰ ὄργανα τοῦ Ποσειδῶνος.

Τί ἀπροσδόκητος χαρὰ!

— Μπρέ, καλῶς ὄρισες! Κουμπάρε· καλῶς ὄρισες... ἀνακράζει ἐκπληκτικὸς ὁ κ. Ἀναπόδου καὶ σπεύδει ἐγκαταλιποῦσα τὸ παράθυρον νὰ ὑποδεχθῆ τὸν κύρ Ἀργύρη καὶ νὰ καθησυχάσῃ τὸν ὑλακτοῦντα ἀκόμη ἀγρυπνον φύλακα.

Ὁ κύρ Ἀργύρης, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὠδηγήθη εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ πᾶσα ἐργασία ἐν τῷ μαγειρείῳ διεκόπη.

— Δὲν ἔξερεις, Κουμπάρε, ἐξηκολούθησε περιχαρῆς ἡ οἰκοδέσποινα διευθετοῦσα τὰς χειρίδας τῆς, αἵτινες, ἕνεκα τῆς ἐν τῷ μαγειρείῳ ὑπηρεσίας, τολμηρῶς ἐπεδείκνυον ἐπιληψίμου λευκότητος βραχιόνας, δὲν ἔξερεις πόσο θὰ χαρῆ ὁ Ἀντώνης ὅταν θὰ σὲ ἴδῃ...

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα;

— Θὰ εἶνε στὸ γραφεῖο, μὰ κοντεύει ἡ ὄρα ποῦ θᾶρη... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν ποτὲ δὲν ἐλπίσαμε νὰ μᾶς τιμήσῃς...

— Μπᾶ! ἦτο δυνατὸν νὰ μὴν ἔλθῃ; Κεῖ ἄμα δὲν ἔλθῃ ἐγὼ τότε ποῖος θὰ ἔλθῃ;

— Σωστό! ἀνέκραξεν ὑπομειδιῶσα ἡ κ. Ἀναπόδου, ἐνφῆ εἰς τὴν μορφήν τοῦ κύρ Ἀργύρη διεχύθη ἀπλετος εὐχαρίστησις, ἀπὸ ἀνεγνωρίζετο ὡς ἀναγκαῖα ἡ ἐπίσημος προυνεσία του.

— Ὅταν ἔλαβα τὸ γράμμα τοῦ Κουμπάρου, ἐξηκολούθησε, νὰ σοῦ πῶ, στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστευα, γιὰτὶ εἶχα μάθει πῶς οἱ γάμοι θὰ γίνων στὰ τέλη τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀλλὰ, τί διάβολο! εἶπα, αὐτὸς θὰ ἔξερει καλλίτερα ἀπὸ καθένα καὶ ἔκρινεσα ἀπ' τὸ χωριό...

— Στὴν ἀρχὴ ἔτσι ἤθελε ἡ νύφη, μὰ ὕστερα, εἶπανε, μὲ ἐννοια ἐν βῆθ ποῦ θὰ βῆθ καί...

— Καὶ ἔχουνε προετοιμασίας πολλὰς κάνει;

— Οὐ! ποῦ νὰ ἴδῃς! ἄλλο νὰ σοῦ τῆς πῶ καὶ ἄλλο νὰ τῆς βλέπῃς μετὰ τὰ μάτια σου... Τὰ προικιὰ ἕνα κ' ἕνα... δικυμαντικὰ... χρυσαφικὰ...

— Ἐ, μὰ τέτοια νύφη καὶ με τέτοιους συγγενεῖς!.. Καὶ τὴν ἔφερε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφός τῆς;

— Βέβαια. Ἐνας νέος ὡς ἐκεῖ ἄνω... ὄρατος... ψηλός...

— Θὰ ἦλθε με ἀκολουθία καὶ θὰ τοῦ κάνατε ὑποδοχὴ, ποῦ φαντάζομαι!!!...

— Τί λές, τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀντώνη πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χερὰ του, ποῦ κάναμε ἕνα τέτοιο συγγενῆ.

— Αὐτὸς, κύρ-Κουμπάρε μου εἶνε...

— Τὸ ξέρω, ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας.
 — Ποιὸς Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας; Τί λές, κύρ Κουμπάρε; Εἶνε γραμματεὺς τῆς ἐφορείας...
 — Μὰ γιὰ ποῖον λές τώρα;
 — Γιὰ τὸν κουνιάδου μας τὸν κ. Ἀλέξανδρο, τὸν ἀδελφὸ τῆς Μαρίας, ποῦ θὰ τὴν πάρῃ ὁ Κώστας μας.
 — Θὰ παντρεύετε τὸν Κώστα σας καὶ γι' αὐτοὺς τοὺς γάμους μου ἔγραψε ὁ Κουμπάρος; Βρὲ διάβολε! Ἐγὼ ἐνόμιζα πῶς θὰ γίνουν οἱ γάμοι τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Διαδόχου καὶ ἔτρεξα γιὰ νὰ μὴ μὲ προλάβῃ ὁ Δήμαρχος καὶ πάρῃ ἄλλο παράσημο καὶ ...

Δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τελειώσῃ, ὅποτε ἀκούεται τὸ ἀνοιγμὰ τῆς θύρας καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀντώνιος κρατῶν δέσμη ἔγγράφων καὶ ἐν ρινόμακτρον πλήρες ὀφθαλμῶν.

* *

Μετὰ τὰς ἀναποφεύκτους εἰς τοιαύτας περιστάσεις διαχύσεις ἕκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ τοὺς γέλωτας, τοὺς ὁποίους ἔκαμαν εἰς βάρος τοῦ κ. Καλοτύχου ἐπὶ τῷ παθήματί του. Τὰ ὄνειρα τῶν βασιλικῶν περιποιήσεων διελύθησαν καὶ ἐσκέφθη, ὅτι ὁ Δήμαρχος τοῦ χωρίου του δὲν ἦτο κακεντρεχῆς

ὅσον τὸν ἐφαντάζετο. Ὁ κύρ Ἀργύρης ἐζήτησε ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἀλλ' ὁ κ. Ἀναπόδος ἐδήλωσεν, ὅτι θὰ τὸ θεώρει μεγάλην προσβολήν, ἐὰν δὲν ἐκάθητο δύο ἡμέρας ἀκόμη, ἵνα παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ περιλημένου υἱοῦ του, ὅπερ καὶ ἐγένετο. Τὴν ἐπομένην τῶν γάμων ἐδημοσιεύθη εἰς τὰς ἐφημερίδας:

«Χθὲς ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἀξιολόγου νέου κ. Κωνσταντίνου Ἀναπόδου, υἱοῦ τῆς γνωστῆς ἐνταῦθα οἰκογενείας μετὰ τῆς εὐηγμένης δεσποινίδος Μαρίας Κουκουδάκη, ἀνεψιάς τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὴν Θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν Ἀνδρέου Κουκουδάκη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρῆν καὶ ὁ κ. Ἀργύρης Καλοτύχος πρόην ὑποψήφιος δήμαρχος τοῦ χωρίου *** ἐπὶ τούτῳ ἀφικόμενος.»

Τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ ἀπαραιτήτου αὐτοῦ εἰς πάντα γάμον διαφόρου, λέγεται, ὅτι προεκάλεσεν ὁ ἴδιος κ. Καλοτύχος, ἵνα ἐξιλεωθῇ ἀπέναντι τῶν συγχωρικῶν του. Κατὰ πόσον τὸ ἐπέτυχε δὲν γνωρίζομεν, ἐμάθομεν ὅμως μετὰ θετικότητος, ὅτι ὁ κ. Δήμαρχος διέδωκε χαιρεκάκως τὸ πάθημα τοῦ κύρ Ἀργύρη καὶ ἔκτοτε ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσι μειδιῶντες κύρ Ἀργύρη... Κακότυχον.

ἘΓΓΡΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ΕΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

Μηδεὶς θαυμάσῃ ὅτι ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς Μυθιστορήμασιν», ὃν ὁ σκοπὸς προδήλως ὑπὸ τοῦ τίτλου αὐτῶν ἐμφαίνεται, δημοσιεύεται γεγονός ἀληθές, ἱστορικόν, οἷον τὸ ἐπόμενον. Καὶ τί ἄλλο εἶναι ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ἢ μυθιστορία, καὶ μάλιστα μυθιστορία ὑπερακοντίζουσα πολλάκις εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον καὶ τῆς τολμηροτέρας φαντασίας τὰ ἀελλώδη ἄλλα; Ἀληθῶς, ἂν ἐγράφετο ὁ βίος καὶ τοῦ ἀσημοτέρου τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ μέχρι τοῦ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἰδόντος βρέφους, θὰ ἐβλέπομεν ἐν ἐκάστη τῶν πολυαριθμῶν αὐτοῦ σελίδων τοσαύτην πληθὺν παραδόξων καὶ δραματικῶν γεγονότων, ὥστε καὶ ἡ ζωηροτέρα φαντασία τοῦ μυθιστορικωτέρου τῶν μυθιστοριογράφων θὰ ὠχρία οἰκτρῶς πρὸ τῆς ξηρᾶς ἀφηγήσεως μόνης τῆς πραγματικότητος. Καὶ ὅμως κινούμεθα καὶ συγκινούμεθα καὶ δακρῶμεν ἀναγινώσκοντες τὰς τύχας ἀνυπάρκτου ἥρωος ἢ ἡρωίδος, ἐν ᾧ ὅπως ἀνάλητοι καὶ ἀδιάφοροι ἀντιπαρερχόμεθα, ὡς ὁ Λευίτης τῆς Ἱερικῶ, πρὸ τῶν πραγματικῶν γεγονότων, ἅτινα, ἂν ἐδραματοποιούντο ἢ καὶ περιεγράφοντο ὁμοιαλῆθως ὑπὸ ἐμπειροῦ δραματικοῦ ἢ συγγραφέως, θὰ κατεκλύζετο τὸ θέατρον ὑπὸ τῶν δακρῶν τῶν θεατῶν καὶ θὰ κατασυνετριβόντο εἰς λυγμοὺς οἱ ἀναγινώσκοντες τὰ τῆς φαντασίας τῶν μυθιστοριογράφων τερατώδη πολλάκις ἀποκνήματα.

* *

Καὶ νῦν, πρὶν ἢ ἀκατάσχετον παρασύρῃ ἡμᾶς λίαν μακρὰν τὸ ρεῦμα τῶν σκέψεων τούτων, κρατηθῶμεν ἀπὸ τῆς παροχθίου ἰτέας τὸν εὐκαμπτον κλῶνα καὶ γράψωμεν ἀνευ ἀρτυμάτων τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἱστορικοῦ δραματιοῦ ἡμῶν. «Ὡ! πόσον ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ Φύσις δὲν φθάνει τὴν Φαντασίαν, ὅτι πᾶν τὸ ὑπὸ τῆς δευτέρας ἐπινοούμενον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ συμβαίῃ ἢ νὰ συμβῇ ἐν τῇ πρώτῃ!...

* *

Ὡραία καὶ περιπαθῆς ὡς Οὐρὶ τοῦ τουρκικοῦ Παραδείσου ἦτο ἡ Μαρία. Γλυκεῖα καὶ ἄκακος ὡς Χριστιανὴ τῶν ἀπο-

στολικῶν χρόνων καὶ νεαρὰ ὡς... κόρη εἰκοσαέτις. Πρὸ ἑξῆτων ὁ Ὑμέναιος εἶχε στέψει τὴν ἐρατεινὴν κεφαλὴν αὐτῆς διὰ στεφάνου, εὐλογηθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τοῦ Δημητρίου, ὑπερβαίνοντος κατὰ τέσσαρα ἔτη τὴν τρυφερὰν συνουσίαν. Δὲν εἶχε μεσολαβήσει ἔρωϊ πρὸ τῆς στέψεως, οὐδὲ τὰς γλυκυπέτρους συγκινήσεις τῶν ἐρωτικῶν συνεντεύξεων εἶχον δοκιμάσει, ἀφ' ἐνός μὲν διότι ἐνυμφεύθησαν μικροὶ τὴν ἡλικίαν, καὶ ἀφ' ἐτέρου διότι ὁ Δημήτριος μικρὸν ἔτι παιδίον, ἐννέα ἐτῶν, εἶχε παραληφθῆ ὑπὸ τοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐπανακάμπτοντος ἐξαδέλφου αὐτοῦ Κωνσταντίνου ὅπως μάθη τέχνην τινὰ καὶ δυνηθῇ νὰ προσπορίσῃ τοῦ λοιποῦ ἑαυτῷ τὰ πρὸς τὸ ζῆν καὶ «μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι τηλικούτος ὢν».

* *

Ἄμα πατήσας τὸ ἔδαφος τῆς εὐδαιμονίας ποτε καὶ πλουσίας πόλεως τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν Σουλτάνων, ὠδηγήθη ὑπὸ τῶν συγγενῶν τὴν Παρασκευὴν λίαν πρῶτ' εἰς τὸν ἔξω τῶν Τειχῶν τῆς Πόλεως ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ κοινῶς Μπαλουκλή, καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Φανάριον, εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ μετὰ συγκινήσεως εἶδε τὴν κεκλεισμένην θύραν, ἔνθα ἐκρεμάσθη ὁ Πατριάρχης (Γρηγόριος ὁ Ε', † 10 Ἀπριλίου 1821), περὶ τοῦ οὐοῦ τοσαύκις ἤκουσε νὰ γίνηται λόγος ἐν τῇ οἰκογενείᾳ αὐτοῦ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ χειμῶνος, καθ' ἃς συνεσπειροῦντο πάντες περὶ τὸ τουμποῦρι. καλῶς κεκλεισμένων τῶν θυρῶν διὰ τὸν φόβον τῶν Τούρκων ἠξιώθη νὰ λάβῃ τὸ ἀντίδωρον ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χάνιον, ὅπου προσωρινῶς ἐφιλοξένοι αὐτὸν εἰς τῶν συγγενῶν του.

* *

Τὴν ἐπιούσαν μετὰ βραχεῖαν ὑπόμνησιν τῶν δοθεισῶν συμβουλῶν τῶν διαφόρων συγγενῶν καὶ συμπολιτῶν εἰσῆλθη εἰς τὸ κουρεῖον τοῦ πρὸς μητρὸς θεῖου του Γεωργίου, καὶ ἀφ' οὗ ὡς τσιράκι (μαθητευόμενος) διήλθε τὰ δύο-τρία ἔτη τῆς αὐτοῦ ζωῆς, τῷ ἐπετράπη νὰ χειρίζηται τὸ ξυράφιον, καὶ βραδύτερον καὶ τὴν ὀδοντάγραν, ἣν ἐπιτυχῶς μετεχειρίζετο, ὡς

ἐκ τῶν ὑστέρων ἐγνώσθη, διότι φυσικὰ εἶχεν ἐλαφρὸ χέρι. Ἡ χρῆσις ὅμως τοῦ ξυραφίου ἐν τῇ πρωτοπείρῳ χειρὶ τοῦ Δημητρίου δὲν ἐφηρμόζετο ἀδιακρίτως καὶ ἐπὶ παντός πελάτου, ἀλλ' αἱ πρῶται ἀπόπειραι καὶ ἐφαρμογαὶ ἐδοκιμάζοντο μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θείου του καὶ τῶν στενῶν συγγενῶν αὐτοῦ, οἵτινες ἐν χριστιανικῇ ἀνοχῇ ἔβλεπον, ὡς εἰ προέκειτο περὶ ξένης κεφαλῆς, ἐν τῷ πρὸ αὐτῶν μεγάλῳ κατόπτρῳ τὰς ἐρυθρὰς γραμμὰς τοῦ αἵματος, αἵτινες ὡς βυάκια τινα κατήρχοντο ἡρέμα ἀπὸ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν καὶ κοιλάδων τοῦ κρανίου ὅπως συναντηθῶσιν ὑπὸ τὸν πώγωνα τοῦ ξυριζομένου. Ἀλλὰ τοιαῦτα τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Καὶ ἔπειτα, ἔπρεπεν ὅπως δῆλοιτε, ἀντὶ πάσης θυσίας, νὰ μάθῃ τὸ παιδί νὰ ξυριζῇ. Καὶ ποῦ ἄλλοῦ, ἂν οὐχὶ ἔς τοῦ τρελλοῦ τὸ κεφάλι, ἦτοι τῶν συγγενῶν καὶ φίλων; Οἱ Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ ἂν δὲν ἐδιδάχθησαν ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις τὰ Ἀστέια τοῦ Ἰεροκλέους, ἐκ πείρας ὅμως ἐγίνωσκον ὅτι ὁ σχολαστικὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μάθῃ νὰ κολυμβᾷ χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸ ὕδωρ. Μετὰ τὴν οὐχὶ λίαν ἀνάιμακτον ἐμάθησιν τῆς ὠραίας τέχνης τοῦ ξυριζεῖν τοὺς συγγενεῖς, ἤρχισε νὰ ξυριζῇ καὶ τοὺς ἀρχαιοτέρους πελάτας τοῦ καταστήματος, οἵτινες μετὰ χαρᾶς ἀνυποκρίτου παρηκολούθουν τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ μικροῦ Ἀνατολίτου, ἀγογγύστως δὲ καὶ εὐχαρίστως μάλιστα περιειλίσσοντο ἐντὸς μεγάλων λευκῶν σινδόνων, ὁκλαδὸν ἐπὶ τοῦ ξυλίνου καναπέ τοῦ μικροῦ κουρείου καθήμενοι, ἔκλυτον τὰς πολιὰς κάρας πρὸ τῆς κοπτηρᾶς ἀκμῆς τοῦ ἀπηνόου ξυροῦ καὶ μετ' ἀγωνίαν οὐχὶ ἀξιοκαταφρόνητον ἀμφοτέρων τῶν διαφερομένων, τοῦ τε ξυριζόντος καὶ τοῦ ξυριζομένου ἐπερατοῦτο τὸ ἔργον καὶ ἡ πολιορκία κεφαλῆ τοῦ πρεσβύτου ὡς διὰ θαύματος μετεβάλλετο εἰς ἀληθῆ κολοκύνθην τοῦ Ἰωνᾶ, ἀφιεμένης ἐπὶ τῆς κορυφῆς μικρᾶς δρακὸς τριχῶν, δεικνυούσης τῷ βουλομένῳ τὸ τέως μέγεθος αὐτῶν, ἀπαραλλάκτως ὡς πράττουσιν ἐν Ἀθήναις πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ νῦν διὰ τοὺς γάμους τοῦ λαοφιλήτου Διαδόχου Κωνσταντίνου (ιδεὲ καὶ τὰ περὶ τὴν Καπνικαρέαν καὶ ἀλλαχοῦ φρικτῶδη ὀρύγματα) οἱ ἀνασκάπτοντες τὸ πρὸς ἰσοπέδωσιν ἔδαφος καὶ ἀφίνοντες δίκην θημωνιῶν ἐν τῷ μεταξὺ χωματίνους κώνους, τοὺς ἀρτυραὺς κοινῶς λεγόμενος, χρησιμεύοντας πρὸς καταμέτρησιν τοῦ ἀνασκαφέντος χώματος. Αἱ μετ' ὀλίγον αὐξανόμεναι τρίχεις καὶ τὸ διηνεκῶς — καὶ κατὰ τὸν ὕπνον ἔτι — τὴν κεφαλὴν καλύπτον σαρίκι δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ ἀριθμηθῶσι καὶ νὰ ὑποβληθῶσιν εἰς στατιστικὴν ἢ ξυραφιαίαν, ὅσας ἐχάραξεν ὁ νεαρὸς καὶ φιλομαθὴς κουρέυς. Καὶ παρέρχονται καὶ ἄλλα τινα ἐξάμνηνα, οὐχὶ ὅμως ἀκαδημαϊκά, ἀλλ' ἀληθῆ καὶ τὸ τέως τσιράκι προβιάζεται εἰς κάλφαν, ἀπολαύων τοῦ λοιποῦ πάντων τῶν προνομίων, τῶν συμπαραομαρτούντων τῷ νέῳ ἀξιώματι, ἦτοι μισθοδοτεῖται ὑπὸ τοῦ καταστηματαρχοῦ, τὰ μπαξίσια τῶν πελατῶν ἀναβιβάζονται ἀπὸ 10 παραδῶν εἰς 20 ἢ καὶ 30, καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διατάττῃ τοὺς ἄλλους νεήλυδας παῖδας νὰ τοῦ κάμνωσι καὶ δουλειαίς, ὡς καὶ αὐτὸς μέχρι τοῦδε ἔπραττε, τοῖς νομίμοις τοῦ κουρευτικοῦ ἐπαγγέλματος πεθόμενος.

* *

Ὁ Δημήτριος ἦτο εὐειδῆς νέος· μέλανες μεγάλοι ὀφθαλμοί, στεφόμενοι ὑπὸ δύο πυκνῶν ὀφρύων μετὰ χάριτος καμπωμένων ὑπεράνω τῆς ὠραίας ρινὸς αὐτοῦ καὶ οἰνοεῖ προτεινουσῶν τὰ χεῖλη εἰς φίλημα ἀμοιβαῖον. Χεῖλη ὀλίγον παχέα, ἀλλ' ἐρυθρὰ ὡς εἰ ἦσαν βεβαμμένα διὰ πορφύρας, στόμα κανονικόν, ὀδόντες μαργαρώδεις, οὐλα κερασόχροα καὶ δύο λακκίσκοι, φωλεαὶ ἐρωτιδέων, κοιλούμενοι εἰς τὸ ἐλάχιστον μείδιμα ἐπὶ τῶν λείων παρεῖων τῆς λεπτοφυοῦς ἐπιδερμίδος του, ἀνάστημα σύμμετρον καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀνδρικῆς καλλονῆς χαρρακτηριστικά, ἐρρῦθμος διανενεμημένα, ἀπετέλου κεφάλαιον οὐκ εὐκαταφρόνητον διὰ τὸ μέλλον ἐνὸς κουρείου. Βλέμμα ἀπαστράπτων ἐξ εὐφυίας ἀφελοῦς, τρόποι ἄβροϊ καὶ προθυμία ἀξιοσύστατος εἴλκυσαν εἰς τὸ κατάστημα πελάτας τοσοῦτους, ὥστε ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀνέμενον οἱ μουστεροὶδες ἵνα ξυρισθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δημητρίου. Καὶ εἰργάζετο ἡ τρι-

χολαβὶς πρὸς ἐκρίζωσιν τῶν ζιζανίων — τῶν παρασίτων λευκῶν τριχῶν — καὶ περιεφέρετο τὸ ξυράφιον ὡς δρέπανον, θερίζον τοὺς πυκνοὺς ἢ ἀραιοὺς στάχους ἀπὸ τῶν παρεῖων τῶν νεωτέρων καὶ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀμείλικτος ὡς γλῶσσα ὑποψηφίου βουλευτοῦ ἢ μᾶλλον κουρέως περιήγετο φλυαροῦσα ἢ ψαλλίς, καὶ ἠῤῥανε τὸ βδομαδαῖα τοῦ κάλφα, ἐπληθύνοντο τὰ φιλοδωρήματα καὶ ἐπληροῦτο ὁ κουμπάρης αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τοσαύτης εὐμχρείας δὲν ἐλησμόνει ὁ καλὸς κἀγαθὸς Δημήτριος τὴν γενέτειραν. Οὐδὲν ἐξ ὧν ἐλκύνουσι καὶ σαγηνεύουσι τὴν νεότητα εἴλκυεν αὐτόν, οὔτε αἱ ἀπολαύσεις τῶν μεγάλων πόλεων, οὔτε ἡ διηνεκῶς εἰς αὐξήσιν βαίνουσα μικρὰ περιουσία του οὐδὲ τὸ σπάνιον ἀνδρικὸν κάλλος του. Ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς πάντα τὰ περὶ αὐτόν, ἤκουε τῶν λοιπῶν συναδέλφων τὰς ἐρωτικὰς κατακτήσεις, οὐδὲ κατεσπατάλα χρόνον πολύτιμον καὶ χρήμα μετὰ κόπων μεγάλων ἀποκτηθὲν καὶ ἀποκτώμενον εἰς ματαιίας ἐπιδείξεις κομψῶν ἐνδυμασιῶν ἢ εἰς κενὰ ἀπολαύσεις, ὧν τὰ ἀποτελέσματα ἀριδῆλως διεκρίνοντο ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῇ κλονουμένη ὑγείᾳ τῶν ὁμοτέχνων αὐτοῦ. Ἡ μόνη μέριμνά του ἦτο ὅτι αὐτός, ὁ μόλις δεκαπενταετῆς παῖς, ἦτο ἤδη οἰκογενειάρχης, ὄφειλε νὰ διαθρέψῃ μητέρα χήραν καὶ πενομένην, ἀδελφὴν δωδεκαετιδα μὲν ἔτι, ἀλλὰ προσεγγίζουσαν μετ' ἀνυπολογίστου ταχύτητος εἰς ὦραν γάμου, διότι ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ τὸ ἀνώτατον ὄριον διὰ τὰς παρθένους δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὸ 20^{όν} ἔτος· κόρη δὲ, παρακάμψασα τὸ Εὐέλπι Ἀκωατήριον τῶν Βίκοσιν Ἑτῶν, πρέπει νὰ γινώσκῃ καλῶς καὶ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ μετ' ἀπογνώσεως εἰς ἑαυτὴν τὸ τοῦ Δάντου ἀπαίσιον :

Lasciate ogni speranza !

* *

Πλὴν τῶν δύο τούτων ὑπάρξεων, ὁ Δημήτριος ὄφειλε νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὸν μικρὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, τὸν προσφιλεῖ του Χρῦσανθον, ὅστις, μόλις ἐξαιετῆς, τοσαύτην εὐφυίαν ἐδείκνυεν, ὥστε εἶχε μάθει νὰ διακρίνῃ τὰ ἐπτὰ στοιχεῖα τῆς ἐλληνικῆς ἀλφαβήτου, μετ' ὀλίγον δ' ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλίπη τὰ βάρβατα του σχολείου, τὸ τουντοῦρι (ἄς εἴπωμεν: τὸ ὄτσάκι, τὴν ἐστίαν) τῆς μητρὸς καὶ νὰ ξηνητευθῇ μικρὸς-μικρὸς καὶ αὐτὸς διὰ πολλοὺς λόγους. Ταῦτα ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ νεανίου καὶ ἐβύθιζον αὐτόν εἰς σκέψεις βαθείας. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ πολλῶν ἀσχολιῶν του εὗρισκε καιρὸν νὰ ἀποστέλλῃ διὰ τῶν συμπατριωτῶν του ἐπιβατῶν δῶρα εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του, ὠραῖα καλεμκεριὰ διὰ τὴν μητέρα του, δύο-τρία φλουριά διὰ τὰ μαλλιά τῆς Σοφίας καὶ ὑποδηματάκια κόκκινα κατ' ἀρχὰς καὶ μέλανα κατόπιν λουστρίνια διὰ τὸν Χρῦσανθον. Ἐλάμβανε δὲ ὡς ἀντίδωρον παρὰ τῶν προσφιλῶν αὐτῷ ἐκείνων ὄντων εὐχὰς παρὰ τῆς μητρὸς, ζεῦγος χονδρῶν μαλλίνων περιποδίων παρὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ ἐντὸς ἐπιστολῆς δι' ἱερογλυφικῶν χαρρακτῆρων γεγραμμένον τὸ ὄνομά του μετὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀδελφοῦ του μετὰ τὰ ἀπαραίτητα μουτζουρώματα καὶ τὰ ἄτεγχα ζέσματα τῶν ἐσφαλμένως γραφισῶν λέξεων. Καὶ δὲν ἦτο μικρὰ ἡ ἀμοιβή. Αἱ εὐλογίαι τῆς ἀγαθῆς καὶ φιλοστόργου μητρὸς ἔδιδον αὐτῷ δύναμιν πρὸς ἐργασίαν ἀκαταπόνητον, συνεχίνει αὐτόν τὸ πολύτιμον δῶρον τῆς ἀδελφῆς καὶ τὸν κατεμάγευεν ἡ καλλιτεχνία τοῦ μικροῦ καλλιγράφου ἀδελφοῦ. Καὶ οὕτω παρήρχοντο αἱ ἡμέραι, αἱ ἐβδομάδες, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη, καὶ ἀνεχώρει διὰ τὴν πατρίδα μετὰ ὀκτῶ ἐτῶν ἀπουσίαν ὁ θεὸς καὶ ἐγκαθίστατο ὡς διευθυντῆς τοῦ κουρείου ὁ ἀνεψιὸς, ἀναμένων τὴν μετὰ ὀκτῶ - δέκα μῆνας ἐπάνωδον τοῦ θείου, καὶ τότε, παραλαμβάνων πᾶν ὅ,τι διὰ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, τῆς φιλεργίας καὶ οἰκονομίας ἠδυνήθη νὰ ἐναποταμιεύσῃ, θὰ μετέβαινε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀγαπητὴν γενέτειραν. Ἦδη ἐνοστάλγει, ἢ δ' ἀναχώρησις τοῦ θείου ἀνῆψεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ζωηρὸν τὸν πόθον τῆς φιλάτης πατρίδος καὶ εἴπερ ποτὲ ἐπόθει νῦν τοὺς προσφιλεῖς οἰκείους.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ-ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

Μακρὰ σειρά ἀμαξῶν ἐξετυλίσσετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου πρὸ τῆς θύρας τοῦ διασήμεου ἱατροῦ Βιλφερών, διότι ἦτο πέμπτη, ἡμέρα τῶν αἰτουμένων συμβουλᾶς πλουσίων, ἐνῶ ἡ τρίτη καὶ τὸ σάββατον εἶχ' ὀρισθῆ δια τὰς βαρείας ἀσθενείας καὶ τὰ ἐλαφρὰ βαλάντια.

Ὁ Βιλφερών ἦτο ὁ ἱατρὸς πασῶν τῶν κυριῶν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας, ἡ δὲ τοιαύτη φήμη του ἐξηγεῖτο διὰ διαφόρων λόγων.

Ἦτο πλούσιος καὶ ἐπληρώνετο ἀκριβᾶ. Εἶχε μέγαρον ἀρκούντως εὐρύχωρον, ὅπως δίδη ἐν αὐτῷ λαμπρὰς ἐσπερίδας, περὶ ὧν ἐγένετο πολὺς λόγος καὶ εἰς τὰς ὁποίας αἱ προσκλήσεις ἦσαν περιωρισμένοι, ἐπομένως περιζήτητοι. Ἐπὶ τέλους, ἐκάστην πέμπτην, ἡ μικρὰ αἰθουσά του ἐπληροῦτο κομφῶν κυριῶν, καθισταμένη τόπος συνεντεύξεως, τὸ ἰδανικὸν τῶν παρισινῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ἐτοιμῶν νὰ δράμωσιν αἰτουῦσαι πρὸς τιμὴν τοῦ συρμοῦ, ἱατρικὴν συμβουλὴν, ὡς ἐπίσης νὰ μεταβῶσιν εἰς τόπον θαλασσιῶν λουτρῶν.

Μικροῦ ἐδέησε νὰ λησμονήσω, ὅτι ὁ ἱατρὸς ἦτο ἀληθῶς πνευματώδης ἀνὴρ καὶ ὅτι εἶχε μεγίστην πείραν καὶ πολλὰς καταπληκτικὴν βεβαιότητα χειρός. Πρὸ παντὸς δ' ἐγένωσκε τὸν λαβύρινθον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς τρέλλας τῶν γυναικῶν, εἶχε χαρακτῆρα ἥπιον, φαιδρὰν διάθεσιν, ἦτο ἐπιεικέστατος πρὸς τὰς πελάτιδας αὐτοῦ καὶ ἐτήρει πάντοτε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πασχουσῶν τὴν ἀφῆσιν τοῦ πνευματικοῦ ἢ τὸ ἀσμάτιον τοῦ ποιητοῦ. Ὡς πρὸς τὸν ὀρισμὸν τοῦ χαριέντος καὶ θελκτικοῦ ὄντος, ὅπερ καλεῖται γυνή, ἐπίσης δ' ὡς πρὸς τὰ αἷτια τῶν δέκα ἐννέα εἰκοστῶν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ, ὁ ἱατρὸς Βιλφερών ἦτο σύμφωνος μετὰ τοῦ Μισελέ.

Ἐκτὸς τούτων, εἶχεν ἀνοίξει τὰς θύρας τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἰς βρέφη προωρισμένα νὰ φέρωσι στέμμα, ἐπομένως ἡ φήμη αὐτοῦ εἶχεν ἐδραιωθῆ, οὐδὲ συνεζητεῖτο ἡ ἀξία του.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ ἐμπιστευμένος ὑπηρετὴς τοῦ ἱατροῦ Ποθητὸς δὲν ἤξευρε ποῦ εἶχε τὸν νοῦν του, ἀλλὰ δὲν παρεπονείτο, διότι, μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, εἶχε συναθροίσει ἑκατὸν φράγκα περίπου ἐκ δώρων, ἡ δ' ἡμέρα δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει. Ἀνὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ὑπηρετὴς ἤνοιγε τὴν θύραν καὶ ἐαρινὸς θροῦς ἐλαφρῶν ὑφασμάτων ἐπλήρου τὸν στενὸν πρόδρομον.

— Εἰσαξατέ με ἀμέσως, καλέ μου Ποθητέ.

— Ἐὰν ἡ κυρία βαρονίς εὐαρεστεῖται ν' ἀπεράσῃ εἰς τὴν αἰθουσαν...

— Εἰσθε τρελλός; Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Ὁ ἱατρὸς δὲν με ἀφίνει ποτὲ νὰ περιμένω.

— Ἡ κυρία βαρονίς δὲν ἔμπορεῖ νὰ μένη ἐδῶ.

— Ἄς ἀπεράσω εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Εἶναι γεμάτη, κυρία, ἀπὸ ξένους. Δὲν ἀκούεται οὔτε λέξις γαλλικῆ.

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον...

— Παρετέθη πρὸ πέντε λεπτῶν τὸ τέϊον. Ὅλαι αἱ φίλαι τῆς κυρίας βαρονίδος εἶναι ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου;

— Εἶνε παραγεμισμένη. Ἔθεσα ἐκεῖ τοὺς Ρώσσους καὶ τὰς Ρωσίδας, ἤξευρετε δ' ὅτι ὅλαι αὐταὶ καπνίζουν.

— Εὐχαριστῶ! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, καλέ μου Ποθητέ, κρῦφατέ με εἰς μίαν γωνίαν, ἔστω καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὴν οἰναποθήκην...

— Ἡ οἰναποθήκη μόνη εἶναι ἐλευθέρη, κυρία, διότι ἤνγκασθην κάποιον νὰ θέσω καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἡ συναστροφὴ ἦτο ζωηρά, τὰ κύπελλα τοῦ τείου ἐκενοῦντο καὶ τὰ σάνδβιτς ἐροκανίζοντο ὑπὸ τῶν

λεπτῶν ὀδόντων τῶν ὠραίων προνομιοῦχων, τῶν οἰκείων τῷ ἱατρῷ καὶ ἀλλήλαις. Ἐν τῷ ἀδύτῳ ἐκείνῳ δὲν θὰ εἰσῆρχετο ἄγνωστον πρόσωπον οὐδὲ ἀντὶ ἑκατὸν φράγκων.

— Ἄ! φιλάτη μου! τί φοβερὸν πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἐβδομάς τῶν μεγάλων ἵπποδρομιῶν!

— Δέν το ἤξεύρω; Πρὸ δύο ὠρῶν ἔπρεπε νὰ εἶμαι εἰς τοῦ Σοκανάρ. Ἐκθέτω διὰ πρώτην φοράν τοὺς ἵππους μου.

— Ἀναχωρεῖς τὴν δευτέραν;

— Βεβαίως. Τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, κατὰ τὰς ἐπτά, οἱ ἵπποι μου θὰ με φέρωσιν εἰς Λογκσάμ καὶ εἰς τὰς ἐννέα θὰ σταλῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὴν δευτέραν θὰ ταξειδεύομεν ὅλοι.

— Πηγαίνετε εἰς Λουσῶν ἐφέτος;

— Πιθανῶς εἰς Αἰξ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Βιλφερών...

— Ὡ! ὁ Βιλφερών πάντοτε! αἱ τώρα, ἀγαπητὴ μοι φίλη, εἶπα τὴν Λουσῶν, διότι ἀπήντησα εἰς τὸ τηλεγραφεῖον κάποιον, τηλεγραφοῦντα νὰ τῷ κρατήσωσι δωμάτιον εἰς Σακκαρών, ἐπομένως... συνετέραννα ὅτι δὲν θὰ ἐπηγαίνατε εἰς Αἰξ.

Εἰς τὸ κενὸν παραθύρου, ἔτραι δύο στεναὶ φίλαι συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως.

— Αὐτὸς ὁ Βιλφερών εἶνε ἀξιοθαύμαστος, φιλάτη μου! Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐφανόμην ὡς νεκρά. Δὲν εἶχον δυνάμεις, δὲν εἶχον ὄρεξιν, εἶχον χάσει τὸ χρομᾶ μου, τὰ μάτια δὲν εἶχον πλέον ζωηρότητα. Ἐμαραινόμην χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ αἷτιον. Μὲ στέλλουν ἐδῶ ὁ Βιλφερών μ' ἐξετάζει, μὲ παρατηρεῖ. Ὅποιον βλέμμα, φιλάτη μου, ὅποια ἀκριβεία. Εἶναι ἀνθρωπος θαυμάσιος! Αὐτὸς ἔδωκε τὸν ὀρισμὸν τῆς ἀσθενείας μου. Ὡς πρὸς δὲ τὸ αἷτιον αὐτῆς οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασεν. «Αὐτὸ εἶναι», εἶπε. Καὶ πραγματικῶς, ἀγαπητὴ μου, «ἐκεῖνο ἦτο».

— Ὡ! μαζύ του πάντοτε οὕτως ἔχει. Παχύνεις ἢ καθίστασαι ἰσχνή, γίνεσαι ὠχρὰ ἢ ἐρυθρά, πάσχεις ἡμικρανίαν ἢ πόνους εἰς τὸν στόμαχον... «αὐτὸ εἶναι τὸ αἷτιον».

— Καὶ ἀποδείξεις ὅτι ἔχει μαντεύσει ἀκριβῶς εἶναι, ὅτι, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἤμην ἀγνώριστος.

— Πλὴν ἡ θεραπεία πολὺ ὀχληρά.

— Δέν τὴν εὕρισκω τοιαύτην. Ὁ Βιλφερών εἶναι τόσον περιποιητικὸς, τόσον λεπτὸς τοὺς τρόπους!... Ἄλλως, συνειθίζει τις. Ἴδὲ τὴν πριγκίπισσαν ἔρχεται ἐδῶ ἐκάστην ἐβδομάδα καὶ ὅμως ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἱατροῦ, ὅσον καὶ ἐκεῖνο τὸ τραπέζιον.

— Ὡ! μία Ρωσσίς!

Εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ἦσαν συνηθροισμένοι αἱ νέαι πελάτιδες, ἐγένοντο ὁμιλίαι ἐτέρου εἶδους.

— Ἴδου ὁ διάσημος Μιλλέ, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τριάκοντα χιλιάδας φράγκων...

— Ἀφοῦ ὅμως, κυρία, λαμβάνει τρισχίλια φράγκα διὰ μίαν ἀπλουστάτην...

— Ναί, τρεῖς χιλιάδας φράγκων, ὅσας παρίσταται ἀπλῶς εἰς τὴν ἐγγχείρισιν ἐὰν ὅμως ἐπέλθῃ καὶ ἐλαφροτάτη περιπλοκή, τότε ἀπαιτεῖται τούλάχιστον τὸ διπλάσιον ποσόν! Ἐπειτα, εἶναι αἱ πριγκίπισσαι, μὲ τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχουν ὄρια. Ὁ ἱατρὸς Βιλφερών, κυρία μου, κερδίζει τριακοσίας χιλιάδας φράγκα κατ' ἔτος σὰς τὸ λέγω ἐγὼ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν σφάλω.

— Λέγουν ὅμως, ὅτι δὲν ἀποταμιεύει οὔτε λεπτόν! Αἱ εἰκόνες, τὰ ἀντικείμενα τέχνης, τὰ γεύματα, αἱ τέσσαρες ἢ πέντε χειμεριναὶ ἐσπερίδες, αἱ ἐσπερίδες πρὸς τοὺς καλλιτέχνας τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, τοῦ μελοδράματος, τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου...

— "Ω! ὄλαι ἐκεῖναι αἱ κυρίαί εἶναι πελάτιδες του!

— Ναι, ἀλλ' οἱ ἄνδρες! Ἀληθῶς ὁμως εἶναι πραγματικὸς κύριος, φέρεται ἀρχοντικά. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, προσεκλήθη ὡς ἰατρός εἰς τὴν ἐπαυλιν μιᾶς φίλης μου. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ τῷ πληρώσῃ. Ὁ ἰατρός δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ καὶ ἡ κυρία ἔδωκεν ἑκατὸν φράγκα εἰς τὸν γραμματέα αὐτοῦ. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ ἀδελφὴ τῆς φίλης μου, ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐξοφλήσεως ἐντὸς κανίστρου ρόδων, ἀξίας διακοσίων ἢ τριακοσίων φράγκων.

— Πραγματικῶς; Ἰδοὺ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔτυχον πολλὰ ἐρωτικά συμβάντα!

— Ἀπ' ἐναντίας. Ἡ μεγάλη ἰσχὺς του ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δὲν τῷ συνέβησαν τοιαῦτα. Ἄλλως, λατρεῖ τὴν σύζυγον καὶ τὸν μονογενῆ υἱόν του. Ἐπειτα, ἠξεύρεις τὴν παροιμίαν, ὅτι οἱ μάγειροι, ὁλοὲν μαγειρεύοντες...

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, συνδιάλεξις σοβαρωτέρα ἐγένετο ἐντὸς θαλαμίσκου νεανίου, κειμένου εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, εἶχεν εἰσέλθει ἐν αὐτῷ ὁ ἰατρός Βιλφερὼν ἀσθμαίνων, διότι εἶχεν ἀνέλθει ταχέως τὴν κλίμακα τῆς ὑψηλείας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς συναντήσεις.

— Ἄ! δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι σ'εὔρισκω. Ἐφοβοῦμην μήπως μία ἡμέρα ἐξόδου. Τί ἔκαμνες;

— Ἀνεγίνωσκον, πάτερ μου. Ἠξεύρεις ὅτι ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἡ προσφιλέστατος μοι ἀσχολία. Ἄλλως, με τσακούτην ζέστην, δὲν ἀντέχω νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον.

— Καὶ ὁμως πρέπει νὰ ἐξέρχησαι. Ἄκουσον, Μαυρίκιε, προσεκτικῶς ὅ,τι θὰ σοι εἴπω.

Ὁ νεανίας, δεκατέτρατος μαθητὴς, ἠένισεν ἀνήσυχος τὸν πατέρα του, ὅστις σπανίως ἐφαίνετο τόσον τεταραγμένος.

— Εὐρίσκομαι, εἶπεν ὁ κ. Βιλφερὼν, εἰς λίαν δυσχερῆ περίστασιν.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἤλθετε; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τὴν φυσικὴν εἰρωνίαν παρισινοῦ νέου.

— Ἀκριβῶς δι' αὐτό. Φαντάσθητι ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου ὑπάρχει μία παράφρων.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ υἱός, λαβὼν παράχρημα τὸν πῖλόν του. Δύναται νὰ σὰς ζημιώσῃ μεγάλως, ἐὰν μόνον θραύσῃ κανέν τῶν ἐκεῖ ὑπαρχόντων καλλιτεχνημάτων. Τρέχω νὰ καλέσω δύο κλητῆρας.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Τὸ δυστυχὲς πλάσμα εἶναι ἡσυχον αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀλλὰ τὸ στάδιον τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς νόσου ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα του καὶ αὐριον, ἴσως ἀπόψε, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ πρώτη προσβολὴ τῆς μανίας.

— Τότε, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἐν τούτῳ ἔγκειται ἡ δυσχέρεια, διότι ἡ ἀσθενὴς ἀρνεῖται νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν της. Γινώσκω μόνον ὅτι κατοικεῖ ὀλίγον μακρὰν τῶν Παρισίων. Τὸ δὲ χειριστὸν εἶναι ὅτι συνοδεύει αὐτὴν μικρὰ θυγάτηρ της, ἀληθῆς Χάρις, καθ' ἣς ἡ πάσχουσα ἐξακοντίζει βλέμματα, τὰ ὁποῖα με φοβίζουσιν. Ἰδοὺ, λοιπὸν, τί ὀφείλεις νὰ πράξῃς; θὰ κατέλθῃς εἰς τὴν ὁδόν, θὰ περιμείνῃς, καὶ θὰ παρακολουθήσῃς αὐτὰς μακρόθεν, προσέχων νὰ μὴ ταῖς συμβῇ κανὲν δυστύχημα· ἐὰν δ' εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των, θέλεις παρουσιασθῆναι σὺ αὐτὸς καὶ ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν σύζυγον τῆς πασχούσης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, δι' ἣς εἰδοποιῶ αὐτὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς συζύγου του. Εἰς τοῦτο μόνον ἔγκειται ἡ ἀποστολὴ σου.

— Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ σύζυγος;

— Ὑπάρχει· ἐπληροφορήθην. Ἐμπρός, κάτελθε ταχέως· ἐγὼ ὑπάγω νὰ προπέμψω τὴν κυρίαν.

Ὁ Μαυρίκιος ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. Λαβὼν τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά του, ἠκολούθησε τὸν πατέρα του, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Εὐάρεστος ἐντολὴ μετὰ τοιοῦτον ἥλιον, δυνάμενον νὰ προξενήσῃ τυροειδῆ πυρετὸν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν καθηγητὴν μου τῆς ἀλγέβρας! Ἐὰν μέλλῃ νὰ ἐκραγῇ ἡ παραφροσύνη εἰς ἐκείνην τὴν δυστυχῆ, ἡ ἐκρηξίς σήμερον βεβαίως θὰ συμβῇ.

Ἐφαυε δ' ὀρμεμφύτως τὸν λαϊμόν του, ὡς ἵνα προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς παράφρονος.

Μετὰ δύο ὁμως λεπτὰ τῆς ὥρας, περιεπάτει ἀδιαφόρως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Λονδίνου, προσποιούμενος δ' ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ φωτογράφου, προσεῖχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν τοῦ πατρικοῦ του μεγάρου, ἐξ ἣς δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐμφανισθῶσι κυρία μετὰ παιδίσκης, συνοδευόμεναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ, κατελθόντος ὅπως βεβαιωθῆ ἐὰν ὁ υἱός του ὑπῆρχεν εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Βιλφερὼν, καθησυχάσας ὡς πρὸς τοῦτο, ἀπεχαιρέτισε τὰς κυρίας καὶ ἔρριψε πρὸς τὸν υἱὸν του βλέμμα, σημαίνον:

— Ἰδοὺ αὐταὶ! πράξον ὅ,τι δύνασαι.

Ἡ ἀγνωστος ἀνῆλθε, σπεύδουσα, τὴν ὁδὸν Λονδίνου, εἶτα δ' ἐστράφη ἀριστερᾶ, ὅπως κατέλθῃ τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου. Ἐφαίνετο — οὕτω τοῦλάχιστον ἐφρόνει ὁ Μαυρίκιος — κατεχομένη ὑπὸ βιαίας ταρχῆς. Περιπατοῦσα, ἐχειρονόμει καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτὴν, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἣτις παρηκολούθει αὐτὴν ὅσον αἱ μικραὶ τῆς κνήμας ἐπέτρεπον ταχέως.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ μυστηριώδης πελάτις τοῦ ἰατροῦ Βιλφερὼν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τῆς Ἀβρης, ὅπερ εἶναι τὸ κινδυνωδέστερον σημεῖον αὐτῆς, διότι, ἀνὰ πάσαν στιγμήν, ἀμαξαι, τὰς ὁποίας ἐκείνη ἐφαίνετο μὴ βλέπουσα, διήρχοντο ἀγγύτατα αὐτῆς· θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο κωφὴ καὶ δὲν ἤκουε τὰς κραυγὰς καὶ τὰς κατ' αὐτῆς ὕβρεις τῶν ἠιούχων, καταβαλλόντων μεγίστας προσπάθειας, ὅπως μὴ τὴν συμπαρασύρῳσιν. Ἀῖφνης ἔστη καὶ ἔτυψε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρός, εἶτα δ' ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν σταθμόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀντιπαρέλθει, χωρὶς πιθανώτατα νὰ το ἐνόησῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀμαξά, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχουσα, κατηυθύνετο κατὰ τῆς παιδίσκης, ἣτις εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ μόνη. Εὐτυχῶς ὁμως ὁ Μαυρίκιος ἠγόρπνε ἐπ' αὐτῆς, ἐνθ' ἣ δ' ἡ μικρά, ἐκτὸς ἑαυτῆς ἐκ τοῦ φόβου, ἐρίπτετο μεταξὺ τῶν ποδῶν διαβάτου καὶ ἔπιπτε κατὰ γῆς, ὁ προστάτης αὐτῆς ἐπήδησε πρὸ τοῦ ἵππου τῆς ἀμαξῆς καὶ τὸν ἐσταμάτησεν, ἐπιλαβόμενος ἰσχυρῶς τοῦ χαλινοῦ αὐτοῦ. Εἶτα δέ, μετὰ κινδύνου αὐτὸς οὗτος νὰ ποδοπατηθῆ, ἔκλινε, καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιδεξιότητος ἀνήγειρε τὴν κλαίουσαν κόρην καὶ ἔφερεν αὐτὴν πρὸς τὴν μητέρα της, ἣτις, συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν, ἐξέπεμπεν ἀπελπιστικὰς καὶ σπαρκατικὰς κραυγὰς.

Ὅτε εἶδε τὴν παιδίσκην σφάν καὶ ἀβλαβῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαυρίκιου, ἡ δυστυχὴς κατέληθη ὑπὸ σπασμωδικῶν λυγμῶν. Ἐὰν ὁ ἰατρός Βιλφερὼν ἦτο παρών, ἤθελεν εὐλογῆσαι τὴν ἀνακούφισιν ἐκείνην, ἣτις διέστειλε τὰ νεῦρα τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐβράδυνε τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν ἐκρηξιν, ἀλλ' ὁ υἱός τοῦ διασήμου ἐπιστήμονος ἤυχετο νὰ ἦτο πολὺ μακρὰν ἐκείνης τῆς σκηνῆς... Περιστοιχοῦμενος ὑπὸ ἐξηκοντάδος προσώπων, ἅτινα πάντα ἤθελον νὰ λέγωσιν ἢ νὰ πράττωσιν τι, ἔβλεπεν ἑαυτὸν εὐθυμένον διὰ μίαν γυναῖκα σχεδὸν λιποθύμον καὶ μίαν παιδίσκην, ἣτις, τετραυματισμένη εἰς τὸ γόνυ, δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀτυχίας του, οἱ ἀρχαῖοι θεαταί, οἵτινες εἶχον παρευρεθῆ κατὰ τὴν διάσωσιν τῆς κόρης, ἤθελον νὰ προβῶσιν εἰς διαδήλωσιν ὑπὲρ τοῦ γενναίου νεανίου, ὅστις ὁμως, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὴν σκηνὴν, λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν παιδίσκην καὶ προσνεγκὼν τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν μητέρα, διηυθύνθη πρὸς τὸν σταθμόν.

— Ποῦ ὑπάγετε, κυρία;

— Εἰς τὸν Οἶκον Λαφίτ ἀπεκρίθη ἡ κόρη, συνελθοῦσα ἐκ τοῦ φόβου.

Μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς ταξειδιῶται εὐρίσκοντο μόνον ἐντὸς διαμερίσματος σιδηροδρομικῆς ἀμαξῆς, ἐτοιμῆς πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ Μαυρίκιος, ἐνθυμούμενος τὰς ὀδηγίας τοῦ πατρὸς του, εἶχε τεθῆ, φρονίμως ποιῶν, μεταξύ τῆς ἀγνωστοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς της.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ - ΣΟΦΙΑ

Χορός Ἀγγέλων.

Ἐκ τῶν Ἀπλαστο εὐλογημένον
ταίρακι ὀλόχαρο καὶ ἀγαπητό,
μὲ τῆς ἐλπίδες σου στεφανωμένο,
ἔς τὴ γῆ σου, Ἑλλάδα μου, γοργοπετώ.

Στρωμνὴ μου δόσε μου τὴν ἀγκαλιά σου,
γὰ προσκεφάλι μου δάφνης κλαριά,
στῆσε τὸ θρόνο μου μέσ' ἑστὴν καρδιά σου,
κ' ἔχε τὴ νερότη μου παρηγοριά.

— Ἐν οὐράνια χρώματα θὰ βασιλεύης,
— Ἐν ἰσόθεα μνήματα θὰ τριγυρνᾷς,
— Σὺ τὴν Ἑλλάδα σου θὰ προστατεύης,
— Σὺ τὴν καρδιά της θὰ κυβερνᾷς.

Γ. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΒΙΒΛΙΩΝ

συσταθὲν χάριν τῶν τακτικῶν κκ. Συνδρομητῶν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», καὶ τῶν ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1889 ἐγγραφησομένων.

Τὰ κέρδη παραδοθήσονται τὴν 1 Ἰανουαρίου 1890.

6 Ἀριθμοὶ κερδιζουσιν 6

Ὁ ΠΡΩΤΟΣ ἀριθμὸς κερδιζει: Τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», (ὀλόκληρον τὴν σειρὰν ἐκ 10 τόμων) δρ. 46. — Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμία δρ. 6. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφον Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρίου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογγῆρον δρ. 4. — Τὴν Παράπτωσιν καὶ Μεταμέλειαν δρ. 4. Τὴν Μπουμπουλίαν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Γ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Καὶ τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα, ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. **Ἐν 8λφ δρ. 110.**

Οἱ ΔΥΟ ἐπόμενοι: Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Παρισίων δρ. 8. — Τὴν Ἡρώδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως δρ. 5. — Τὸν Περιπλανώμενον Ἰουδαῖον δρ. 8. — Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων δρ. 6. — Τὸ Τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ καὶ τὴν Ἀνυμφον Μητέρα δρ. 4. — Τὸ Φρούριον τοῦ Καρρίου καὶ τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης δρ. 4. — Τὸν Ἀδικηθέντα Ρογγῆρον δρ. 4. — Τὴν Μπουμπουλίαν — Ἀρκάδιον δρ. 4. — Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον δρ. 2. — Ποιήματα Γ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 4. — Τὰς Ἀττικὰς Νύκτας (Δράματα— ποιήσεις) Βασιλειάδου δρ. 2. Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. **Ἐν 8λφ δρ. 106.**

Οἱ ΤΡΕΙΣ τελευταῖοι: Τὰ Ἐκατομύρια τοῦ Ἰωραμία δρ. — Τὴν Παναγίαν τῶν Παρισίων δρ. 5. — Τὴν Διδασκάλισσαν δρ. 3. — Καὶ τοὺς Μελλονόμενους τῆς Σπιτισεβέργης δρ. 2. **Ἐν 8λφ δρ. 48.**

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

τὸ προαγγελθὲν ποίημα τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου, ὡς ἐκ τῆς ἐπελθούσης αἰφνιδίας ἀδιαθεσίας αὐτοῦ, θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ τύχωμεν τῆς συγγνώμης τῶν κ.κ. ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀκουσία ταύτῃ ἐλλείψει ἡμῶν.

Ἡ Διεδύνας

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

μετεφέρθη ἐν τοῖς νεοδημητοῖς καταστήμασι τοῦ κ. Παπούδωφ, ἐν ὁδῷ Πραστείου, ἀριθ. 10, ἐναντι τοῦ κήπου τῆς οἰκίας Ρικάκη καὶ παραπλευρῶς τῆς μεγάλης οἰκίας Μαυρομιχάλη.

ΕΝ ΤΩ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙῶ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Μὲ τὰς ἐν παρενθέσει τιμὰς ἀποστέλλονται ἐν τῷ ἔξωτερικῷ].

«Ματθίλδη» μυθιστόρημα (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σύη. Δρ. 7 (8)
«Ἀντωνίνα», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ, υἱοῦ, μετὰφρασις Λάμπρου Ἐνυλίη. δρ.3. (3,30)
«Λέων Λεώνης», μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰφρασις Ἰ. Ἰσιδ. Σκυλίση Δρ. 4,50 [1,80]
«Τὰ Δύο Δίκνα» Αἰμιλίου Ρισβούργ. δρ.4,50[2]
«Ἡ Ὠραία Παρισινή». λεπ. 60 (70)
«Παρισίων Ἀπόκρυφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σύη, μετὰφρασις Ἰσιδωρίδου Ἰ. Σκυλίση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]
«Ὁ Διάβολο - Σίμων, μυθιστορία Ponsou-De-Terrail Δρ. 4,50 (4,70)
«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου. Δρ. 3 [3,30]
«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλιού Βέρν. Δρ. 4 (4,20)
«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ Δρ. 3 (3,30)
«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cook, μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 4 [1,20]
Ποιήματα Γ. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα 4
«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρόμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετὰφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
«Οἱ Μελλονόμενοι τῆς Σπιτισεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δρ. 4,50 (4,70)

«Μία ἡμέρα ἐν Μεδέρρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 4,50 (4,60).
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ κατατροπὴ τῶν Γεννιτσαρῶν». Τόμοι 2 Δρ. 5. [5,50]
«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès Δρ. 4,50 (4,70)
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cook μετὰφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 [2,20]
«Τὰ χάλια μας», κωμῆδιᾳ Π. Δαζαρίδου ἡθοποιοῦ. λ. 70 (80)
«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαζὼ (τόμοι 2) Δρ. 2,50 (2,80)
«Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλευτάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)
«Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία Η. Emille Chevalier Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἐθνικαὶ εἰκόνες», ποιήσεις ὑπὸ Γεωργίου Μαρτινέλη, Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
«Τὸ Κατρημένον Καπηλεῖον», μυθιστόρημα Λουδοβίκου Νοῦρ. Δρ. 4,50 (4,70)
«Ζιλ Βλά» μυθιστόρημα Δρ. 5 (6)
«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6,60]
«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιο: Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Δραχ. 2 [2,20]

«Κωμῆδιαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γονζάλδης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστόρημα . . Δρ. 4,50 [4,70]
«Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
«Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον Δρ. 4,30 (4,50)
«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλιού Βέρν. Δρ. 4,70 (2)
«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ. 8 (9)
«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετὰφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα Δρ. 4 (4,50)
«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 4,50 (4,60)
«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου. . . . Δρ. 4 (4,10)
«Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccane Δρ. 4 (4,20)
«Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνυμφος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthur Arnold) δρ. 3,50 (4)
«Τὸ φρούριον τοῦ Καρρίου» καὶ τὸ «Ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ἰ. Φ. Σμιθ. δρ. 3,25 (3,75)
«Ὁ Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλιού Μαρύ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
«Ἑλληνικὴ» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΞΟΦΙΑ.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΑΣΜΑ ΜΕΤΑ ΧΟΡΟΥ

ΤΡΟΠΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΓΙΑΝΝΟΥ ΚΑΡΡΕΡΗ

Ἄσμα

Andante

Ἄ ω τὸν ἄσπαστο - εἰ-γο-γν-μέ-ρο λαυ-ραῖο γο-χα-ρο... ναὶ ἀγα-θὸν... με-λὶς ἐ

ὠ-δου... ὠ-ε-ρα νῶ - με - ρο... οὐκ ἔστιν ἐ-ξά-δα μόν, γο-γο-ὠ-ε-λω με-λὶς ἐ-ὠ-δου... ὠ-ε-ρα-νῶ

μέ-νο οὐκ ἔστιν ἐ-ξά-δα μόν, γο-γο-ὠ-ε-λω ἔρωτι μὲν δόσε μόν τὴν ἀμαρτίαν σου, γὰρ ὁρῶμεν ἄξιμον δάσμινα

να. ὡς τὸ δρό-ρο γον-μὸς τὴν ἀρ-δια σου μεῖξε τὴν νῦν-μὸν ὁρῶμεν να... ἔτις τὸ δρό-ρο μετ' ἡμῶν

Χορὸς

δια σου μεῖξε τὴν νῦν-μὸν ὁρῶμεν να. Σεύγα-να χι-μῆλα διὰ βασι-νῶν... ἔτις τὸ δρό-ρο

μνησάδα τὸν γο-ρῶν... ἔτις τὴν ἐ-ξά-δα μὸν ἀρῶμεν τὴν νῦν... ἔτις τὴν νῦν ἀρῶμεν δάσμινα - βί-βη-νῶν.